

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat
a Krisztus visszajövetelét váróknak

Adventszemle

A wooden sculpture of two hands clasped together, resting on a wooden surface. The hands are carved with detailed features, and the wood grain is clearly visible. The sculpture is set against a background of a wooden surface with a curved edge.

**Ébredés újbóli
megtéréssel**

Tartalom

3. A túlélés feltételei
Virgiliu Peicu
4. Ébredés és reform
Traian Aldea
6. A tartalék olaj
Eduard Călugăru
8. Ébredés újbóli megtéréssel
Teodor Huțanu
10. Ébredés a szolgálatra
A Curierul Adventist szerkesztősége
12. Zákeus – a nem remélt reménység
Richard Sabuin
14. Mennyei kihívás
Mihai Goran
16. A Net 2011-ről, fehérén-feketén
Daniel Chirileanu
18. Gondolatok
„A bizakodó élet titkai”-ról
Szász Ernő
20. Szabadság és felelősség
Dragoș Mușat
22. Az olvasás mint út
Laurențiu Nistor
24. Jézus Krisztus – a lélek gyógyítója
Liviu Văduva
26. A tizedről
Interjú Florin Lăiuval
28. Hírek
30. A zenelecke
Roxana Lupu
31. Hogy megismerjem Őt... Jézus Krisztust
Dumitru Popa

ADVENTSZEMLÉ

2011. április

A Romániai Hetednapos
Adventista Egyház
hitnevelő és tájékoztató
havilapja

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat,
Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan
szeretete bizonyítékainak ismertetésével.
Célunk az, hogy cikkeink és híreink által
olvasóink jobban megismerjék a Megváltót,
és reménykedve várják közeli eljövetelét.

Igazgató: Pop Iacob
Főszerkesztő: Virgil Peicu
Grafika: Rebeca-Emilia Iordan
Szerkesztő: Mezei Áron
Fordítók: Ferencz Enikő Inez,
Papp Andrea
Műszaki szerkesztő: Szöcs Erzsébet

Készült a *Viața și Sănătatea* Kiadó
nyomdájában
030715 Bukarest
Str. Valeriu Braniște nr. 29
tel.: 021-3230020; 021-3234895
fax: 021-3230040

A magyar szerkesztőség címe:
400107 Kolozsvár
str. Cuza Vodă nr.12
tel.: 0264-599512, 0264-599413
fax: 0264-599413

E-mail: adventszemle@yahoo.com

ISSN 1842 - 3361

A túlélés feltételei

Virgiliu Peicu, főszerkesztő, *Curierul Adventist*

Nemrég a Buzău Völgyén utaztam át. Helyenként áruval megrakott asztalok álltak a kapuk elé helyezve. A legjobban a mobiltelefonkínálat ragadta meg a figyelmemet. Biztos, hogy olcsó hamisítványok voltak. Ha komolynak tűntél és jobb minőségű árura vágytál, az eladó azonnal bő, tarka szoknyája zsebébe nyúlva mutatta be a márkás cikket. Csodálkozva tapasztaltam, hogy a környéken mindenkinek volt mobiltelefonja. Egyesek éppen beszéltek, mások a nyakukban viselték, ismét mások árulták azt.

– Hogyan lehetséges, hogy itt, önöknél, mindenkinek van telefonja? – kérdeztem az árustól, akitől éppen egy lakcímet szerettem volna megtudakolni.

– Hát, beszélnünk kell a külföldön dolgozó rokonokkal, uram. Ha nem lennének ilyen játékszereink, semmit nem tudnánk családukról és elszakadnánk gyermekeinktől. Ezekkel tartjuk a kapcsolatot egymással.

Néztem a furcsa életképet: vándor-sátorban mobiltelefon szól. Mennem kellett volna, hiszen megtudtam, amit akartam, de valami visszatartott.

– Van templom a faluban? – kérdeztem.

Az asszony rám nézett, majd így válaszolt:

– Igen, van. Mi is keresztények vagyunk.

– Bibliájuk is van? – érdeklődtem tovább.

– A papnak van, nekünk nincs.

– De mobiltelefonjuk van...

– És mi az összefüggés? – kérdezte egy éppen arra járó fiatalember.

– Letölthetik telefonjukra a Bibliát.

– Valóban? – kérdezte csodálkozva. Vajon én is megkaphatnám?

– Igen – biztosítottam, miközben éppen egy tervem törttem a fejem. Telefonodat felhasználhatod, hogy ne csak családoddal és barátaiddal, hanem Istennel is kapcsolatban maradj.

– Érdekes – mondta a fiú, miközben tovább érdeklődött, vajon hogyan is juthatna a Biblia birtokába.

Táskámból egy szórólapot vettem elő, majd a következőt olvastam fel róla: „A mobiltelefonra feltöltött Biblia az Interceer egyik tervezete, két hívő adventista, Octavian Lupu és Lucian Mihăilescu tevékenysége által. A szóban forgó Biblia több mint 60 nyelven és körülbelül 100 változatban áll az érdeklődők rendelkezésére. A mobiltelefonos Biblia külön online programmal rendelkezik, Biblephone néven...”

– Tehát itt azt írja, hogy ti is szert tehettek a mobiltelefonos Bibliára...

– Ez valami új – válaszolta a fiatalember. Sokat dolgozhatott rajta, aki megírta...

– Nem tudom, ki volt, de biztosan nem volt könnyű dolga.

Miért ez a hatalmas munka? A mennyel fenntartott kapcsolat éppen olyan fontos, mint a szeretteinkkel fenntartott kapcsolat. A Biblia elengedhetetlen az Istennel való kapcsolatteremtés szempontjából, ahogyan a mobiltelefon elengedhetetlen az emberek, barátok közötti kommunikáció fenntartásában. Mi lenne, ha mobiltelefonjainkhoz hasonlóan használnánk a Bibliát? Telefonunkat a legvédehetőbb, legbiztonságosabb helyen tartjuk. Ha otthon felejtjük, visszatérünk érte, mert már nem is tudjuk elképzelni nélküle az életünket. Vajon a Bibliával is így teszünk? Megszámoltátok, hogy naponta hányszor veszitek elő telefonotokat? A Bibliát is ugyanannyiszor nyitjuk meg? A telefonok tulajdonosai azonnal ugranak, ha a készülék cseng vagy üzenetet jelez. Türelmetlenül olvassák annak tartalmát. Jézus minden nap elején üzenetet küld számunkra a reggeli dicséret által. Vajon azt is ugyanolyan türelmetlenül olvassuk? Telefonunk segítségével lefényképezzük és lefilmezzük életünk legszebb és legfontosabb pillanatait, különösen amelyek boldoggá tesznek. A Bibliában megtaláljuk megváltásunk fontos pillanatait. A múltra nézve ott áll a Golgota, jövők szempontjából rendelkezünk a Jelenések könyvével, melyben Jézus visszajöveteléről és az Új Földről olvashatunk.

Egy ismert személyiség a következő kijelentést tette: „Telefonfüggővé váltam, nem hiszem, hogy meglennék nélküle. Minden gyermekemnek ajándékoztam egy telefont, hogy tarthassam velük a kapcsolatot.”

Függünk-e ugyanolyan mértékben a Szentírástól, mint ahogyan a telefonunktól? Úgy kezeljük, mintha nem tudnánk élni nélküle? Ajándékoztunk-e egy-egy Bibliát gyermekeinknek? Magunkkal visszük-e utazásainkra? Használjuk-e sürgősség esetén? A mobiltelefonnal ellentétben, soha nem kell attól tartanunk, hogy esetleg kikapcsolják. Jézus a Golgotán kifizette a számlát. E nélkül lelki életben maradásunk nem lenne lehetséges. A Biblia tanulmányozása életfeltétel. Lelki életünk fenntartásához elengedhetetlenül szükséges a bibliatanulmányozás, az ima és elmélkedés által Istennel fenntartott kapcsolat. Keressük Őt, ahogyan barátainkat keressük telefonjaink segítségével.

ÉBREDÉS

Traian Aldea, lelkész,
az Adventista Teológiai Intézet tanára

A kereszténység erőteljes válságának idejét éljük, amely az adventizmusra is hatással van. A gyülekezetek egy helyben állnak vagy hanyatlanak, olyan világi lelkület hatolt be sorainkba, amely a lehető legkeskenyebb határvonalat képezi a világ és az egyház között. Létezik-e valód megoldás a helyzet javítására? Van-e Istennek terve jelen egyháza számára is?

Ébredés és reform

Istennel kapcsolatban foglalkozhatunk két szóval: ébredés és reform. „Mielőtt Isten utoljára látogatná meg ítéletével a földet, az Úr népe között olyan lelki ébredés lesz, amire az apostoli idők óta nem volt példa. Isten Lelke és ereje kiárad népére. Akkor sokan elkülönülnek azoktól az egyházaktól, amelyekben a világ szeretete kiszorítja az Isten és Igéje iránti szeretetet. Sokan – lelkészek és egyháztagok – boldogan elfogadják azokat a nagyszerű igazságokat, amelyeket Isten ebben az időben hirdet, hogy elkészítsen egy népet az Úr második eljövételére.” (A nagy küzdelem, 464. old.)

Mit jelent az ébredés? Az ébredés a lelki élet megújulása, a hit kérdései iránti szent érdeklődés. A tanulmányozás és az ima szeretete. A gyülekezetbe járás és a hit megosztásának boldogsága. Élő tűz, mely a lelkedben égve, nem enged a laodiceai lágymelegségben maradni. Az ébredés belül, a szívben történik. Az ébredés a menny érintésének eredménye, a Szentlélek jelenléte az ember életében.

Mi a reform? A reform életünk, magatartásunk, munkánk és szolgálatunk átszervezése. Olyan nagytakarítás, amelyet a háznál, a szekrényben, a konyhában, a számítógépekben szoktunk végezni. Szemétre vetjük a régiakat és újakat hozunk helyükbe. A reform külső megnyilvánulás: öltözetünkben, táplálkozásunkban, életmódunkban, Istennel és emberekkel való kapcsolatunkban jut kifejezésre. Olyan tevékenység, amelyet nekünk kell elrendeznünk önmagunkkal, házával, a felelősségi körünkbe tartozókkal.

Az ébredés és a reform egymástól elválaszthatatlanok, csak együttesen fejtik ki hatásukat. Ez a két fogalom olyan, mint egy papírlap két oldala. A „megértés” köti őket össze, általuk új megvilágításban látjuk személyes helyzetünket. Rádöbbenünk, hogy tulajdonképpen gyengék, nyomorultak, vakok és mezítelenek vagyunk. Felvilágosít, hogy megértsük a mennyei segítség sürgető szükségét. Érzékennyé tesz a világ helyzetének megérté-

sével szemben, mely által óhajunkká válik a megváltás üzenetének hirdetése.

Számos hívőnek tettem fel a kérdést: Mivel kezdjük el, az ébredéssel vagy a reformmal? Nagy részük a reformot választotta. Van bennünk valami, amely mindig a külső felé fordul. Meggyőződésünk, hogy ha jól néznek ki a dolgok, akkor valóban jók is, de sajnos gyakran csalódnunk kell. Ha a reformmal kezdjük átalakulásunkat, vagyis a külsőre fektetjük a hangsúlyt, lehet, hogy megállunk itt. Ennek a döntésnek pedig súlyos következményei lehetnek.

Jósiás király reformja

Júda királyságában a legnagyobb reformmozgalom Jósiás király idejében következett be (Kr. e. 638–609), aki Manassé és Amnon után következett a trónon. Az országban mindenhol pogány istenségek bálványáldozati oltárai álltak. A Templom nagyrészt elhagyatott volt, mellőzötté, romossá vált. A nép különböző pogány istenségeknek hódolt. Jehova imádata veszélybe került, egyre kevesebben látogatták a Templomot. Jósiás 8 éves korában került trónra. Csak gyermek volt, a Biblia mégis így ír róla: „Mert az ő királyságának nyolcadik esztendejében, mikor még gyermek vala, kezdé keresni az ő atyjának Dávidnak Istenét; tizenkettedik esztendejében pedig Júdát és Jeruzsálemet kezdé megtisztítani a magaslatoktól, Aseráktól, bálványoktól és öntött képektől. (...) Királyságának tizenkilencedik esztendejében pedig (...) elküldé Sáfánt, (...) hogy kijavíttatná az Úrnak, az ő Istenének házáat.” (2Kron 34:3,4,8)

Egy gyermek 16. és 24. életéve között járta be a reform megvalósításának meghatározó útját. Az országot teljes mértékben megtisztította az idegen kultikus formáktól: leromboltatta a magaslatokat, az oltárokat, a naposzlopokat, az istenségek szobrait és templomait. Ezek után kijavíttatta az igaz Isten Templomát, helyreállította a Mózes törvényei szerinti vallásos rendszert és az ünnepeket.

Ezekről a cselekedeteiről egyetlen rossz szót sem mondhatunk, de íme, mit mond róluk Isten: „Ezt mondja az Úr: Ímé, én veszedelmet hozok e helyre és ennek lakosaira, (...) Mivel a te szíved meglágyult, és magadat megaláztad az Isten előtt (...) ímé, én téged a te atyáid közé takarítlak, és tétetel a te sírodba békességben, és nem látják a te szemeid azt a veszedelmet, amelyet én hozok e helyre és ennek lakóira.” (2Kron 34: 24,27,28)

REFORM

Mit valósított meg Jósias a reform által? Isten néhány évvel elhalasztotta ítéletét az ország felett. Miért nem sikerült teljesen elhárítani Isten haragját? Isten miért nem bocsátott meg nekik? A Biblia nem ad magyarázatot, azonban elegendő érvünk van, hogy választ kapjunk ezekre a kérdésekre.

Jeremiás próféta, aki a király kortársa volt, nem említi Jósias reformját. Jósias reformja újra a Templom köré gyűjtötte a népet. A nép megváltóként tekintett a Templomra. Kialakult az úgynevezett Templom-teológia: „Nem pusztíthatnak el, nem igazhatnak le, ameddig a Templom áll és ameddig a Templomban imádkozunk”. Jeremiás próféta cáfolja ezt a 7-8. fejezetben leírt híres prédikációjában: „Ne bízzatok hazug beszédekben, mondván: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez! Mert csak ha valóban megjobbjátok a ti útaitokat és cselekedeteiteket, ha igazán ítélték az ember között és felebarátja között (...) Akkor lakozom veletek ezen a helyen” (Jer 7:4-5,7).

Jósias reformja eltávolította az oltárokat, oszlopokat és bálványokat. Az országban tiszta istenimádatot gyakoroltak, de az emberek szíve ugyanolyan gonosz maradt. Telve voltak tolvajlással, erkölcstelenséggel, rosszasággal. A reform csak külsőleg hatott, nem változtatta meg a szív indulatait, Isten ezért nem távolította el tőlük ítéletét. Következésképpen, a következő négy király, Jósias fiai, nem követték atyjuk útját és rendkívül gonoszak voltak. Jósias reformja sajnos kudarcba fulladt, mivel nem járt együtt a valódi áhítat ébredésével.

Az ilyenfajta kudarcok elkerülése végett van szükség a kitartó imára, a komoly és rendszeres bibliatanulmányozásra és forró vágyra, hogy másoknak is továbbíthassuk hitünket. A bizonyágtéves világos célja nélküli imádkozás önigazultsághoz, farizeusi büszkeséghez vezet. Azonban a mély hitélet nélküli bizonyágtéves is az erő és hatékonyság hiányához vezet. A hitülethez és a misszionáriusi lelkülethez a Szentírás Szavának alapja is hozzátartozik. Ellenkező esetben elvi eltérések és eretnokségek veszélye állhat fenn. Ennek érdekében, a kitartó ima, a komoly bibliatanulmányozás és egy világos missziós cél kitűzése jelenti a valódi ébredés és reform ismérveit.

Ezsdrás és Nehémiás ébredése és reformja

Egy másik nagyon fontos kilométerkö Ezsdrás és Nehémiás tapasztalata (Kr. e. 457–432). Ezsdrás, a pap és

Isten törvényét ismerő írástudó, Júdea tartomány kormányzója, Nehémiás támogatásával, minden idők egyik legszebb ébredési és reform-mozgalmát hajtotta végre (Neh 8-10).

Ez a munka tanulmányozással és imával kezdődött. Egy hétig, a sátoros ünnep alatt, folyamatosan olvasták és magyarázták a Tórát. Egy hetes intenzív tanfolyam a nép számára Mózes törvényeiből. Mi volt az eredmény? A nép rádöbbsent bűneire, megérezte vétke súlyát, megborzadt gonoszágától, böjtölt és imádkozott.

A tömeges megtérés ritka alkalom, de most megtörtént. Az emberek zsákba öltöztek és böjtöltek. Beismerték, hogy a fölöttük gyakorolt perzsa uralom saját vétkeiknek és szüleik bűneinek a következménye. A megtérés, bűnbánat és bűnvallomás után megújították szövetségüket Istennel. Elhatározták, hogy nem házasodnak többet a környező népek közül, megtartják a szombatot, megadják a templomi adományokat, hűségesen fizetik a tizedet.

A reform az ébredés következménye volt. A szívből indult, majd azután külsőleg is megnyilvánult. A reformot szövetség által törvényesítették.

Elő lehet-e készíteni és meg lehet valósítani egy ébredési és reform-mozgalmat? Kinek áll jogában a reformálás? Egy családnak? Egy intézménynek? Ezsdrás és Nehémiás tapasztalatából kiindulva, a válasz a következő:

- egy komolyan imádkozó és tanulmányozó személynek;
- egy olyan személynek, aki felemeli a nép előtt Isten Szavát, legfelsőbb tekintélynek nevezve ki azt;
- egy olyan személynek, aki megtapasztalta ezt a két szakaszt, az ébredést és a reformot;
- egy olyan személynek, aki rendelkezik a Szentlélek felkenetésével és összhangban él a menny akaratával.

Jelen világunknak már nincs szüksége arrogáns reformátorokra, önfelmagasztaló vallási vezetőkre, fundamentalistákra. Ma valódi megtérésen átment személyekre van szükség, akik életükben visszatükrözik Krisztus szeretetét. A reformálási lelkület, a rendcsinálás vágya csak a valódi áhítat újjáébredése után következhet be. Amikor Isten Szentlelke által megvilágosított férfiak helyről helyre járva prédikálják az Igét, az emberek felismerik majd küldetésüket és követik őket. Azért imádkozom, hogy fentről, az Isten Lelkétől érkező új élet lelkülete szálljon alá minél hamarabb az Ő egyházára.

A tartalék

OLAJ

Eduard Călugăru, a Román Unió pénztárosa

Krisztus tanítványaival együtt az Olajfák Hegyén tartózkodott. Lemenőben volt már a nap. Előttük feltűntek az ünnepre előkészített ház körvonalai. Bent lámpa égett, az udvaron embertömeg várakozott. Közeledett az esküvői menet. Ősi szokás szerint a vőlegény a menyasszony házánál találkozott választottjával, ahonnan együtt mentek a férfi családjához. A meghívottakat ott vendégelték meg.

Mt 25:1-13 verseiben olvashatjuk „a tíz szűz” példázatát. A hajadonok vették lámpásaikat és kimentek a vőlegény fogadására. Közülük öten bölcssek, öten pedig bolondok voltak. A két csoport között az volt a különbség, hogy az okosak lámpásaik mellé tartalék olajat is vittek magukkal. Mivel a vőlegény késett, mindannyian elaludtak. Éjfélkor elhangzott a kiáltás: „Ímhol jó a vőlegény! Jöjjetek élébe!” Az ostoba szűzek ekkor vették észre, hogy lámpásaik majdnem kialudtak, és az okosaktól kértek segítséget, akik az árusokhoz küldték őket, hogy olajat vegyenek maguknak.

Ameddig ők vásárolni

mentek, megérkezett az esküvői menet, a vőlegény bevonult a vendégházba az öt okos szűz kíséretében. Ezután bezárták az ajtót. Később a bolond szűzek is megérkeztek. Kopogtattak és bebocsátást kértek. A válasz váratlanul érte őket: „Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket!”

Ellen White *Krisztus példázatai* című könyvében olvashatjuk a szemléltetés magyarázatát. A példázat az egyház, a gyülekezet tapasztalatát jelképezi a Jézus Krisztus második eljövételét közvetlenül megelőző időben. A szűzek az Urat váró hívők két csoportját szemléltetik. Tiszta hitük miatt hasonlítanak a szűzekhez. A lámpások Isten Szavát jelképezik (Zsolt 119:105), az olaj pedig a Szentlelket (Zak 4:1-14).

Mit jelent a tartalék olaj?

A példázat mind a tíz szereplője szűz, mindannyian várták a vőlegényt, mindannyian rendelkeztek lámpással és olajtároló edénnyel. Mindannyiuk birtokában ott volt a világoosság. Egy ideig nem látszott különbség köztük. A várakozás előrehaladása tette nyilvánvalóvá a különbséget. Ami az elején lényegtelennek látszott, végül életbevágó fontosságúnak bizonyult. Az elején úgy tűnt, a bolondok voltak előnyben, kevesebb gondjuk volt, nagyobb mozgásteret engedhettek meg maguknak, azonban a várt pillanat megérkezésekor mindez ellenük fordult. Az olajtartalék képezte a tíz okos szűz szabadulását.

A tartalék előrelátást, biztonsági intézkedéseket feltételez.

Amikor hosszú autóútra indulunk, általában a szükségesnél több üzemanyagot töltünk a gépkocsi tartályába. Amikor pénteken kenyeret vásárolunk, mindig előre kiszámítjuk a szombatra szükséges mennyiséget, sőt még esetleges vendégekre is gondolunk. Azonban amikor hegyi túrára indulunk, nem tehetjük meg, hogy néhány plusz kilogrammal terheljük hátizsákunkat. Ebben az esetben az tűnik böl-

csebbnek, aki pontosan tudja, mire van szüksége. Azonban kialakulhatnak olyan előreláthatatlan események, amelyek meghosszabbíthatják az ott tartózkodást.

A példázatból nem tűnik ki, hogy az okos szüzek mennyi tartalék olajat vittek magukkal. Tudjuk azonban, hogy a mennyiség csak saját maguk számára volt elegendő. A Szentlelket mindenki személyesen kapja. Nem kaphatjuk meg társunk adagját. Nem kölcsönözhetjük azt.

Mit jelent a tartalék? Mérhető-e a Szentlélek mennyisége? Létezik egy olyan eszköz amelynek segítségével megtudhatjuk, hogy éppen mekkora adag áll rendelkezésünkre? Ki tudná megmondani, mennyi a szükséges mennyiség? A Szentlélek áll a mi rendelkezésünkre, vagy mi az Övére? Honnan tudhatjuk, hogy van-e tartalékunk, hogy tartalékunk elegendő-e, vagy még többre van szükségünk? Gyakran halljuk a kérdést: mérhető-e a lelkeség? Honnan tudhatjuk, hogy az okos vagy a bolond szüzek csoportjába tartozunk? Meg tudja ezt mondani nekünk férjük, feleségünk, a lelkész, a presbiter, barátaink, gyerekeink, a szomszéd, munkatársunk vagy éppen egy idegen? Önvizsgálat által juthatunk ennek ismeretére?

Ellen White *Krisztus példázatai* című könyvében megtalálhatjuk a választ, ahol a próféta a következő kijelentést teszi: „A bolond szüzek által képviselt emberek nem képmutatók. Tisztelik és pártfogolják az igazságot. Szeretik azokat, akik hisznek az igazságban. Mégsem vetik alá magukat a Szentlélek munkájának”. (284. old.)

A példázatban szereplő olajtartalék a Szentlélek mérték nélküli elfogadásáról, teljes mértékű átadásról szól. Olyan függőségről, amelynek kötelekeit naponta meg kell újítani.

Az Úr Jézus egy törvénytanító kérdésére válaszolva kijelentette: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” (Mt 22:37-40) Az itt ismétlődő gondolat félreértelmezhetetlen.

Fenntartás nélkül nyisd meg tartalékaidat!

Létezik néhány arra utaló jel, hogy nem adtuk át magunkat teljes mértékben Istennek. A *Jézushoz vezető út* című könyvben a *Megváltó szavaiból* kiindulva – „Ezenképpen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom” (Lk 14:33) –, Ellen White így fogalmaz: „Mindazt el kell hagynunk és fel kell adnunk, ami szívünket elvonhatja Istentől. A gazdagság sok ember bálványja. A pénz szeretete, a vagyonszerzés vágya az az aranylánc, amely Sátánhoz köti őket. Gondtalan, kényelmes és felelősség nélküli élet, rang és méltóság szintén oly bálványok, melyeket sokan imádnak. Azonban szét kell törnünk a rabszolgaság eme bilincseit. Nem lehetünk félig Istené, félig pedig a világé. Nem vagyunk Isten gyermekei, ha nem vagyunk teljesen az Övéi.” (44-45. old.)

Bolondnak lenni nem feltételezi a hitetlenséget. És nem jelenti azt, hogy csak névleg tartozunk az egyházhoz, de nem tartjuk meg a szombatot, nem adunk tizedet, megcsaljuk házastársunkat. Bolondnak lenni azt jelenti, hogy nem adtunk át mindent Istennek. Lehet, hogy megtartod a szombatot, de a szombatkezdés és szombatzárás idejét is megtartod?

Lehet, vállalkozásaid zárva tartanak a hetedik nap, de merre járnak gondolataid? Mit tesznek alkalmazottaid, ameddig te a Templomban vagy? Lehet, nem árusítasz alkoholt, dohányt és kábítószerket, de hogy állsz a tisztátalan élelmiszerek, a koffeines üdítőitalok vagy a kávé kérdésével? Lehet, hogy nem átkozódsz és nem káromkodsz, de hogy beszélsz a „királyról”, a nép vezetőiről vagy az egyház előjáróiról? Lehet, hogy adakozol is Isten ügyéért, de nem úgy, mint az özvegy, aki mindenét odaadta. Lehet, hogy nem a szomszédokéhoz hasonló zenét hallgatsz, de vajon a szöveg, a ritmus, az összhang, a hangsúly és a kíséret Istenhez illő-e? Hogy állsz az internettel, a barátságokkal, a szabadidővel?

A példázat a készülődőkhöz szól. Arra biztat, hogy vegyünk magunkhoz tartalék olajat. Mennyit? Mérték nélkül! Mikor? Ma! Pál apostol átélte már ezt a tapasztalatot. „Akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem” – vallja. (Fil 3:8)

Mennyit adott Isten?

Nem könnyű mindent átadni Istennek. Vajon Neki könnyű volt ezt megtenni? Könnyű volt számára eldönteni, hogy odaáldozza értünk egyetlen Fiát? Mennyei Atyánk annyira szeretett bennünket, hogy kifizette mindenki megváltásának árát. Jézus Krisztusban a Királyság örökösei lettünk. Isten nem néhány angyalt áldozott a bűnös emberért. Ő nem mondott le fellázadt bolygónkról. Elhatározta, hogy megmenti azokat, akik hisznek Benne. Ennek hatalmas ára volt, mert egyetlen Fiában Önmagát adta. Ő mindent értünk áldozott!

Ébredés újbóli megtéréssel

Az unióelnök jelentése a Számvetési Bizottságban

Teodor Huțanu,

a romániai Adventista Egyház elnöke

Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek! (1Kor 16:13)

Mit is vegyünk számba, hogy megtudjuk, milyen állapotban van ma Jézus Krisztus Urunk teste? Ha arra a részére gondolunk, amelyet a mi Unióknak képvisel, a 2010-es év gazdag volt kegyelemben, tele alkalmakkal, az összefoglaló jelentés zsúfolt az év elején kitűzött célok megvalósításáért befektetett erőfeszítésekkel. Azonban gyülekezeteink szombatáról szombatra egyre kevesebb hívőt vonzanak. Szándékosan kerültem a „statisztika” kifejezést, pedig biblikus magatartás összerezenni, ahányszor azt tapasztaljuk, hogy „száz” helyett csupán „kilencvenkilencen” vagyunk. De mi van, ha még „kilencvenkilencen” sem vagyunk?

Persze a számok még nem minden, bár az üzenetük kemény és félreérthetetlen: megfogyatkozunk, kevesbedünk, létszámunk csökkenőben van! Hogy a látvány derűsebb legyen, irányítsuk reflektorunkat azokra a lelkerekre, akik megtalálták Jézus Krisztusban az üdvösség örömét, és növelték az angyalok és az evangélium általunk többé vagy kevésbé ismert odaadó bizonyosságtevőinek örömét. De a keresztségek száma évről évre csökken, míg az elhajlások – a tanításban és a gyakorlatban is – megsokasodtak. Kevesebb „újszülöttünk” van, ellenben nagyobb a fásultság, és több a feszültség. Akarva-akaratlanul átvesszük annak a társadalomnak a viselkedési paradigmáját, amelyben élünk, és a „világ képe” az egyházba is befurakszik.

Ez az önbíró röntgenfelvétel nem engedi meg a kishitű vagy szemlélődő magatartást. Az orvosi vizsgálat mindig a feltárt megbetegedésre összpontosít, akármi-lyen aprónak tűnne, vagy ha a test többi része egészséges is. Most a következő kérdésekkel kell foglalkoznunk: „Mi a betegség?” és „Mi a gyógymódja?” Az igazi nehézség nem a „válaszban” rejlik – hiszen azt ismerjük –, hanem az alkalmazásában.

Annak ellenére, hogy még soha nem állt ennyi eszköz és alkalom a rendelkezésünkre, a lelki és missziós nyereség mértéke aggasztó. De vajon lehet-e másként, ha a gyülekezeti zene után a világ zenéjével „hűsülök”? Ha a szószékről elhangzó prédikációt nem szívlelem, és „a saját ízlésem szerinti tanítókat” keresek? Ha mindenre

van időm, csak a misszióra nem? Ha a szombat nem igazi gyönyörűségem, és a Szentírást sem kívánom úgy, mint a mindennapi kenyeret?!

Hogy „mindenestől fogva növekedjünk” (Ef 4:15), először is Lélekben kell növekednünk. A több megtérés általi keresztség több újbóli megtérést feltételez. A mindennapi megtérés hitalapelve mellett az ihletett Írás is újjáéledésre szólít fel: „A Megváltó feltámadásának örömhírét azután a hívők elvitték az akkor benépesült világ legtávolabbi határáig. A gyülekezet minden irányból felé sereglő megtérteket látott. Azok pedig, akik már hívők voltak, újjáéledtek. Bűnösök és hívők együtt keresték az értékes igazgyöngyöt.” (E. White: *Krisztus példázatai*, 120. [Kiemelés – T. H.]

Az ébredés üdítő szele nem fog a tenger mélyére nem vetett hegyre fuvalni: a rejtett vagy Istennel dacoló bűnre, a pletykaságra, elégedetlenségre, egészségtelen kedvtelésekre, göggre, a lelkiség hiányára vagy a közönyre. Dávid teljes, minden fenntartás nélküli megtérés után részesült új szívben és az üdvösség örömeiben (Zsolt 51). „Dávid bűne azért nyert bocsánatot, mert megtéréssel és megtört lélekkel alázza meg magát Isten előtt... Bűnét megvallotta, megbánta és megtért.” (Uő: 21. kézirat, 1891.)

Újbóli megtérés: az ébredés ugródeszkája

„Egyházunknak lelki ébredésre van szüksége. Itt az ideje, hogy a bűnbánat és bűnvallomás egyre nagyobb méreteket öltjön. Itt az ideje, hogy Isten népe megengedje a Szentléleknek, hogy teljesen megtisztítsa, hogy minden önzést, minden hibát kitépjen a szívükből. Imádkozom, hogy az Úr segítsen Neked és az egész egyháznak.” (Uő: *Levél egy presbiternek*, 1903. szept. 9.)

„Az elme folyamatosan benyomásokat kap Istentől. Ha az emberek hallgatnak Isten hangjára, ezek a lelki benyomások egyre gyakoribbak lesznek, és egyik ember átadja a másiknak, ameddig a kovászhoz hasonlóan átszövik az egész egyházat. Isten jelenléte megnyugszik az embereken és ébredést eredményez. A lelkek megtérnek. Az emberek rokonszenyükkkel és energiájukkal az igazság felé fordulnak. Isten munkálja bennük az akarást és akaratának megcselekvését, gátat vet a világ befolyásának, és gondolataikat örök érdekeikkel kapcsolatos témákkal foglalja le.” (Uő: *Az idők jelei*, 1898. jan. 20.)

Ébredés: válaszüton az egyház

Jon Paulien „A hit szakaszai” című írása segített jobban megértenem, hogy az érés a hitben nem krízismentes. A szerző által említett hat szakaszt – barátság Istennel, tanítványság, érés, az isteni terv bensőbe zárása, az érettség külső megnyilvánulása, feltétel nélküli szeretet – a „lélek éjszakájának” két időszaka szakítja meg. Illés vagy Keresztelő János segíthetnek megérteni, hogy a gyakorlatban mit jelent a megpróbáltatás ideje (Jak 5:17; Mt 11:3).

Természetes, hogy a testvérek és testvérnők időről időre megpróbáltatásokon menjenek keresztül, és a keresztényi szeretet arra kötelez, hogy főként ezekben a pillanatokban álljunk mellettük. Lényeges azonban megjegyeznünk, hogy Isten gyermeke ezekből a válsághelyzetekből megedződve kerül ki – lelkileg megerősödve, az önzéstől megszabadulva, több odaadással a Megváltó szolgálatára és nagyobb buzgalommal embertársai megnyerésében. Azok, akiknek a válsághelyzet megnyomortítja a lelkét, hitét szétzúzza, és ezzel másokat is a szerencsétlenség felé taszít, magatartásukkal azt a szomorú igazságot bizonyítják, hogy vallásuk csupán látszat volt.

A világban és az egyházban is javában folyik az emberek két csoportra válása. „A világon ma csak két osztály van, és az ítéletkor is csak két osztály lesz: azoké, akik áthágták Isten törvényét, és azoké, akik engedelmeskedtek.” (Uó: Krisztus példázatai, 283. old.) „A farizeus és a vámszedő az Istent imádók két nagy osztályát ábrázolja.” (Uo. 153. old.)

„Azok közül, akiknek közük van Isten szent munkájához, senki sem maradhat semleges helyzetben.” (Uó: TM, 403)

Ha mélyebben belegondolunk, az ébredés rostáláshoz vezet. Az oly nagyon kedvelt szürke zóna eltűnik, ahogyan a langymeleg semlegesség is. A hit és a Megváltó szeretete, amelyet a Szentlélek sarjaszt ki a lélekben, számúzi a bizonytalanságot, és minden hívőt felkészít a „hangos kiáltásra”. A Szentlélek segítségével imádkozunk, hogy Unióink területének több pontján ebben az évben ébredési összejövétel-sorozatot tervezhessünk és szervezhessünk meg. Hisszük, hogy a tűz elharapózik, és mindenki, aki hiszi, hogy a 2011-es évről szóló jelentés diadalmas lesz, mennyei Atyánk örömeire és dicsőségére, meghallja a Szentlélek hangját és engedelmeskedik Neki.

Az állam és a felekezetek közötti kapcsolatok

Kivonat a 498. számú 2006. december 28-án kiadott, a vallásszabadságra és a felekezetek általános jogrendjére vonatkozó törvényből.

7. szakasz

- (1) A román állam elismeri a felekezetek lelki, nevelői, szociális és jótékonyági, kulturális és szociális partnerségi szerepét és státuszukat mint a szociális béke tényezőit.
- (2) A román állam elismeri a román Ortodox Egyház és a többi, Románia nemzeti történelme során és a román társadalmi életben elismert egyház és felekezet fontos szerepét.

8. szakasz

- (1) Az elismert felekezetek közérdekű jogi személyek. Az alkotmány és a jelen törvény rendelkezései alapján önállóan, saját szabályaik vagy egyházjoguk szerint szerveződnek és működnek.
- (2) Jogi személyek a felekezetek alkotó részei, ahogyan azok a felekezetek saját egyházjogi szabályzataiban vagy törvényeiben említésre kerülnek, amennyiben teljesítik az ezekben előírt követelményeket.
- (3) A felekezetek a törvény követelményei tiszteletben tartásával működnek, és saját szabályzatuk vagy egyházjogi törvényeiknek megfelelően, amelyek követelményeinek saját híveiket alávetik.

- (4) Egy felekezet elnevezése sem lehet azonos egy másik, Romániában elismert felekezet elnevezésével.

9. szakasz

- (1) Romániában nincs államvallás; az állam semleges minden vallásos hittel vagy ateista ideológiával szemben.
- (2) A felekezetek egyenlők a törvény és a közigazgatási hatóságok előtt. Az állam hatóságai révén nem fogja támogatni vagy elősegíteni egyetlen felekezettel szemben sem az előjogokban való részesítést vagy a diszkriminációt.
- (3) A közigazgatási hatóságok együttműködnek a felekezetekkel a közös érdekeiket képviselő területeken és támogatják tevékenységeiket.
- (4) A román állam az erre feljogosított közigazgatási hatóságok által támogatja a Romániában elismert felekezetek külföldi lelki-kulturális és szociális tevékenységét.
- (5) A központi közigazgatási hatóságok az elismert felekezetekkel a közös érdekeltségű területeken partnerségi kapcsolatot létesíthetnek, és egyezményeket köthetnek a felekezetek hagyományai jellegzetes vetületeinek szabályozására, amelyek alávetik magukat a törvény általi engedélyezésnek.

Folytatjuk!

Gelu Panait, jogász, Román Unió

A Hetednapi Adventista Egyház mint prófétikus mozgalom szerepe, hogy előkészítse az Úr Jézus eljövételét. Feladatunk az utolsó kegyelmi felhívás hirdetése és a világ figyelmeztetése a jelen ünnepélyes pillanataira.

Az Adventista Egyház küldetését és szervezését Isten közvetlenül a Szentlélek által irányította. A szervezeti struktúrákat és azok irányvonalait Ellen White ihletett író világos prófétai tanácsai határozták meg.

Magától értetődően egy bizonyos tevékenységi időszak után mindazok, akik részt vesznek az Egyház missziójában, visszatekintenek a megtett útra. Ezzel az elemző magatartással az evangélium szolgája örömmel nyugtázza sikereit és levonja a tanulságokat a jövőre nézve.

Ennek jegyében 2011. március 15-én sor került az Unió Számvetési Bizottságának gyűlésére. A találkozó célja a 2010-ben lezajlott események és akciók kiértékelése volt.

2011. március 15. – Az Unió Számvetési Bizottsága

Ébredés a szolgálatra

Izrael fiainak száma

A romániai Hetednapi Adventista Egyház elnöke, Teodor Huțanu testvér kihangsúlyozta, hogy a találkozó célja az egyház lelki ébredésének és reformjának központi kérdése. A gyűlésen elhangzott imák és hozzászólások, de az előadások is mind ezt a témát célozták meg.

Nyilvántartási szempontból a romániai Hetednapi Adventista Egyház az elmúlt év végén 67.604 tagot számolt. Ebbe nem tartoznak bele a gyerekek és hitünk barátai, akik rendszeresen látogatják az istentiszteleteket és tevékenykednek gyülekezeteinkben. A 2009-es évhez viszonyítva 31 taggal csökkent az adventisták létszáma. Az ország összlakosságához viszonyítva, 318 nem adventista lakosra jut 1 adventista.

Országunk területén 1.091 gyülekezet¹ és 280 csoport működik. Az elmúlt évben 1.828 új tagot kereszteltünk.

A fenti adatokból kitűnik, hogy az adventista tagok 40%-a 60 év fölötti, a 20 év alatti csoport csupán az összlétszám 2,3%-át képezi.

Világszinten a 2009-es év a hetedik soron következő év, amikor a keresztségek száma meghaladta az 1 milliót. Az adventisták taglétszáma a világon 16.317.880 lélek, a gyerekeket és hitünk barátait nem számítva. A legtöbb adventista Indiában él (1.468.865 tag), ezt követi Brazília (1.229.879 tag).

Hit és hála

Atyánk az elmúlt évben is betartotta ígéreteit. A 2010-es év végén is meggyőződhattünk róla, hogy a gazdasági válság ellenére minden esetben megkaptuk a szükséges támogatást. A sokéves folyamatos növekedés után a tized összege most lecsökkent, a missziós tervek és tevékenységek azonban nem szenvedtek hiányt.

1. A legnépesebb a craiovai 1. számú adventista gyülekezet, 718 taggal.

Újból tapasztaltuk a tagok hitét és adakozó lelkiületét. Annak ellenére, hogy csökkent a testvérek jövedelme, hála adták tizedeiket. Amikor a szükségben levők érdekében intéztünk felhívást, az adventista testvéri közösség valódi családként viszonyult. A romániai árvízkárosultak megsegítésére 594.527 lej gyűlt össze, a haiti földrengés túlélői számára pedig 606.621 lej.

A 2010-ben beérkezett tized összege 55.872.245 lej, 1,07%-kal kevesebb mint 2009-ben. Az infláció mértékét figyelembe véve (7,96%) a valós csökkenés 8,94%-os a 2009-es évhez képest. A tized tagokra lebontott átlag értéke évi 826 lej (69 lej havonta). A 2009-es év átlaga tagonként 835 lej, vagyis havonta 70 lej volt.

A helyi gyülekezet költségvetését szolgáló adományok (gyülekezetépítés, karbantartás, evangelizálás, támogatás és más tervek megvalósítása) összege elérte a 12.750.510 lejt, mely 6,36%-al kevesebb az előző évhez viszonyítva.

A szombatiszkolai adományok összege 1,46%-al növekedett a 2009-es évhez képest. Ezek teljes összege 2.575.226 lejre emelkedett. Ez lebontva azt jelenti, hogy minden adventista 0,73 lejjel járult hozzá ehhez az adományhoz szombatonként.

2010-ben 19 gyülekezetet szenteltünk fel. Más 83 épület esetében zajlanak építkezési munkálatok. 2011-ben 23 imaház építését szeretnénk elkezdni és felmérések szerint a megkezdett munkálatok közül 30-at sikerül befejezni az év folyamán.

Tevékenységek és események

A március 15-i Kiértékelő Gyűlés keretében minden osztály bemutatta a 2010-es év mérlegét. Számos alkalom nyílt megköszönni Isten irántunk való nagy jóságát, de számos imacél is megfogalmazódott, melyekben a Szentlélek legmegfelelőbb megoldását kértük bizonyos kérdésekben.

A 2010-es év számos új tapasztalattal gazdagította külmisziós tevékenységünket. Az elmúlt évben nőtt a román miszionáriusok száma. Misziós terveket engedélyeztek számunkra Afrikában (Namibia, Uganda, Malawi), Ázsiában (Nepál), Óceániában (Vanuatu), Dél-Amerikában (Peru) és Európában (Szerbia, Ukrajna, Svájc).

Az oktatás szintjén a 2010-es év 5 új óvoda, egy elemi iskola (Constanța) és egy líceum (Marosvásárhely) megnyitására adott alkalmat. Ugyanezen a téren jegyezzük meg, hogy a Vallásolimpián az elmúlt évben körülbelül 2.000-en vettek részt a 3-12. osztályos korosztályból.

A Szombatiskolában 44.174 résztvevőt tartanak számon, akik 3.563 csoportban, 4.704 tanító segítségével tanulmányoznak. A Börtönmiszióban 1.100 önkéntes tevékenykedett 45 börtönben. A *Sola Scriptura* Bibliai Levelezőiskola 2010 végén 4.054 diákot tartott számon, akik közül 1.272-en választották a bibliatanulmányokat. Az országban 26 könyvesboltunk működik.

A *Kiadványok* fejezetnél megemlítjük, hogy 44 új cím került nyomtatásra, más 53 anyagot nyomtattak újra. Jelen pillanatban a Viața și Sănătatea Kiadó 598 kiadott könyvcímet és 7 folyóiratot tudhat magáénak, román és magyar nyelven egyaránt.

A 2010-es évben 203 könyvevangélista tevékenykedett az országban. Ugyancsak ebben az évben alakult meg a *Casa Bibliei* (A Biblia Háza) román bibliatársulat, melynek keretén belül 86.000 Bibliát nyomtattak. A 2010-es év könyve 235.740 példányszámban került nyomtatásra.

Elfoglaltságok és ima

Egy kétoldalas jelentés nem merítheti ki Krisztus egyházának munkáját és törekvését. A számok, bármilyen nagyok is legyenek, nem foglalhatják magukba az özvegyasszony adományának fontosságát vagy az autóbuzson

felajánlott könyv utólagos hatásait. Ezeket más megfigyelők más könyvekbe jegyzik be. Biztos vagyok benne, hogy a Jézus Krisztus szolgálatára felajánlott egyetlen valódi tett sem marad termés és jutalom nélkül.

Annak ellenére, hogy napjainkban a hit kevés és az áhítat megnyilvánulásai csekélyek, a romániai Adventista Egyházban vannak még olyan tagok, akik őszintén keresik Istent. A fiatalok körében is találunk Dánielhez és Ruth-hoz hasonló jellemeket. A vezetők között is feltehetjük az ezsdraíi lelkületet. Ezek folytonosan Izrael ügyét támogatják az Úr előtt. Imáik eredményeképpen a Generál Konferencia buzdításától lelkesítve a Kiértékelő Bizottság gyűlésének figyelmébe mindvégig az ébredés és reform kérdése maradt.

Az imával és bőjttel felfegyverzett advent nép arra hivatott, hogy kérje Istentől a végidőre szóló ígéreteinek beteljesülését. A vezetőkkel az élen minden adventista tag kérje Istentől szívének és személyes hitgyakorlatának megváltozását. Ugyanakkor mindenki keresse őszintén saját helyét és szerepét a Jó és Rossz közötti Nagy Küzdelem színterén.

A Szentírás és a próféciák komoly tanulmányozása által Isten gyermekei összekapcsolódnak a világegyetem nagy eseményeivel. Mindenki tudatosítsa a jelen idő próféta órájának fontosságát, alázattal és hittel írja nevét a feláldozott Bárány jobbára.

A Kiértékelő Bizottság egységes óhaja, hogy személyes példamutatás és lelki buzdítás által továbbadják a testvériség számára az ébredés fontosságát. Sok ima és a Szentlélek tanácsai által minden nyitott szívű lelkész és laikus számára is lehetőség nyílik, hogy együttesen keressék a valódi lelkiség tapasztalatát.

A Curierul Adventist szerkesztősége

Nyomok a sziklán

Április az adventista történelemben

1845. április 29. – Az Albany-i Konferencia. Az 1844 októbere utáni millerita mozgalom vezetőinek legfontosabb találkozója a jövőre vonatkozó fontos kitételekkel. Számos adventista csoportosulás képviselői voltak jelen, de néhány fontos személyiség nem vett részt. A konferenciát William Miller, Joshua Himes és Josiah Lich vezették. Elhatározták a millerita határkövek megtartását és az új, szélsőséges áramlatok visszautasítását, köztük a szombatra és a prófétikus látomásokra vonatkozó elveket is. Joseph Bates, aki éppen felfedezte a szombat igazságát, nem volt jelen. James White, Hiram Edson és Ellen Harmon eldöntötték, hogy a Biblia és a Gondviselés által világosan feltárt keskeny ösvényen haladnak tovább.

1847. április – miután Ellen és James White elfogadták a szombat igazságát, Ellen White különleges látomást kapott a mennyi szentély, a frígláda és Isten törvénye vonatkozásában, melyben a negyedik parancsolatot csodálatos fény övezte. Ugyanakkor megértették azt a kapcsolatot is, amelyet James White és Joseph Bates fedezett fel a Jelenések könyve 14. fejezete és a szombat törvénye között. Még egy

bizonyíték arra, hogy a látomások nem megelőzték, hanem aláhúzták a Biblia igazságait.

1897. április – megnyílt az első Adventista Iskola az ausztráliai Avondale-ben. Négy tanárt és 10 diákot számlált. A megnyitó előtt néhány nappal elfogyott a pénz, és a munkálatok még nem fejeződtek be. Ellen White felhívást intézett az önkéntesekhez, akik segítségével elvégezték a falak festését és a padló lerakását. Az év végére az iskola már 60 diákot számlált. Nem sokkal ezután létrehoztak egy gyárat egészséges élelmiszerek előállítására és egy klinikát. A terület megvásárlása nagy hitlépésnek bizonyult, mivel a környék lakói állították, hogy a föld terméketlen, annak ellenére, hogy gyönyörű természeti környezetbe ágyazódott. Ellen White látomásban azt az utasítást kapta, hogy a mezőgazdasági szakértők véleménye ellenére ne mondjon le arról a területről, melynek megvásárlása után bebizonyosodott, hogy Istennek volt igaza.

Adrian Neagu, lelkész, Pitești

Zákeus

- a nem remélt reménység

Richard Sabuin,

Újtestamentumot tanít a Fülöp-szigeteken

Forrás: *Ministry*, 2010. június

Zákeus történetét (Lk 19:1-10) sok bibliakutató Lukács evangéliumának egyéb szövegrészeivel való kapcsolat szempontjából tárgyalta. Egyesek a gazdag ifjú történetével (18:18-24), a vak meggyógyításával (18:35-43), a görnyedt asszony meggyógyításával (13:16) és a tetőn keresztül lebecsátott gutaütött meggyógyításával (5:18-26) hozták kapcsolatba. Mások a vámszedő és a farizeus példázatával is összefüggésbe hozzák (Lk 18:9-14). Néhány teológus Zákeus történetének a hamis bíró (18:1-5) példázatával és a Jézushoz jövő gyermekek (18:15-17) esetével való viszonyára utal. Megjegyzik, hogy Zákeus társadalmi rangja ugyanolyan alacsony volt, mint a szegény özvegynek, a vámszedőnek, a gyerekeknek és a jerikói vaknak, vagy hogy Zákeust, akárcsak a többiek, az Úr üdvösségben részesítette.

A cikk figyelembe veszi e szövegek közti kapcsolatok elemeit, jelentését és azt, hogy Jézus a fent említett esetek *után*, valamint Jeruzsálembé való bevonulása *előtt* találkozott Zákeussal.

Jézus útja Jeruzsálembé

Jézus útja Jeruzsálembé a megdicsőülés hegyén kezdődik, ahol Illés, Mózes és Jézus az ő haláláról beszélgettek, melynek Jeruzsálemben kell megtörténnie (9:31). Lehet, hogy a mennybemeneletről és az emberiség megváltásáról is szó esett. Urunk színeváltozása

után Jézus lejtött a hegyről (9:37), és folytatva útját Jeruzsálembé (9:51-52; 13:22.33; 17:11) tanítványainak ezt mondta: „Ímé, felmegyünk Jeruzsálembé” (18:31).

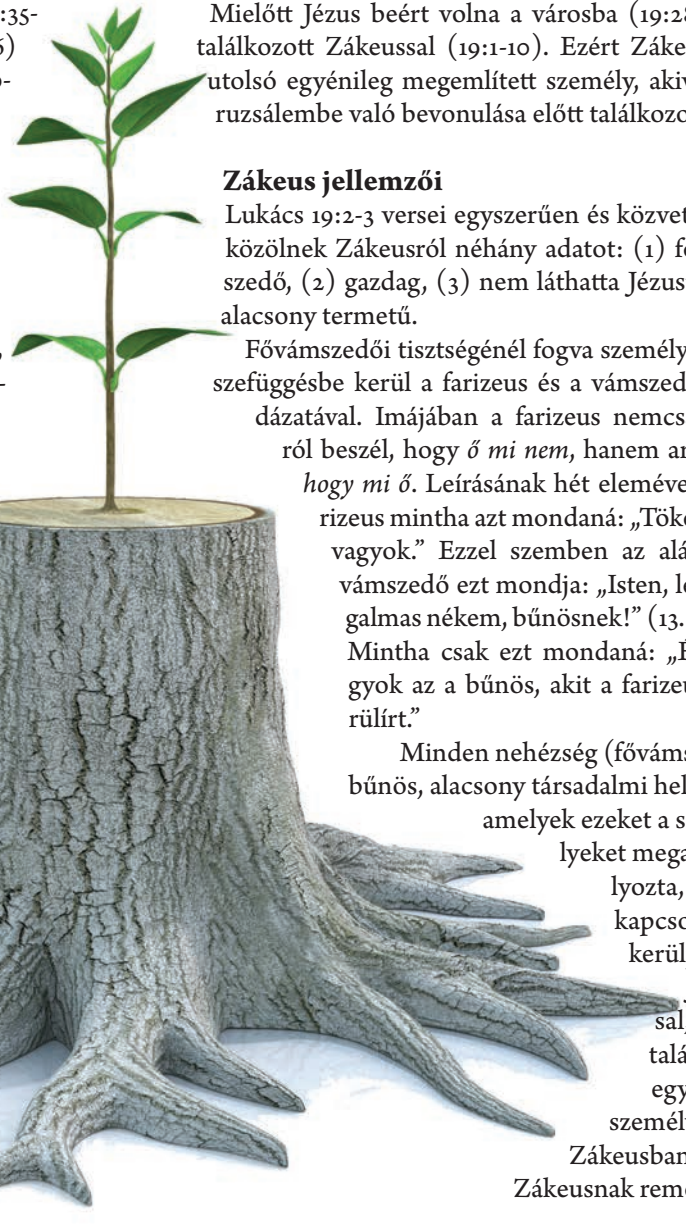
Mielőtt Jézus beért volna a városba (19:28-44), találkozott Zákeussal (19:1-10). Ezért Zákeus az utolsó egyénileg megemlített személy, akivel Jeruzsálembé való bevonulása előtt találkozott.

Zákeus jellemzői

Lukács 19:2-3 versei egyszerűen és közvetlenül közölnek Zákeusról néhány adatot: (1) fővámszedő, (2) gazdag, (3) nem láthatta Jézust, (4) alacsony termetű.

Fővámszedői tiszttségénél fogva személye összefüggésbe kerül a farizeus és a vámszedő példázatával. Imájában a farizeus nemcsak arról beszél, hogy *ő mi nem*, hanem arról is, hogy *mi ő*. Leírásának hét elemével a farizeus mintha azt mondaná: „Tökéletes vagyok.” Ezzel szemben az alázatos vámszedő ezt mondja: „Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek!” (13. vers). Mintha csak ezt mondaná: „Én vagyok az a bűnös, akit a farizeus körülírt.”

Minden nehézség (fővámszedő, bűnös, alacsony társadalmi helyzet), amelyek ezeket a személyeket megakadályozta, hogy kapcsolatba kerüljenek Jézussal, megtalálható egyetlen személyben: Zákeusban. Van Zákeusnak reménye?

Jézus útja Jeruzsálemben és Zákéus

Jézus Jeruzsálemben élő útján találkozott Zákéussal, a legutolsó név szerint említett egyénnel Jeruzsálemben érkezése előtt. Amikor Jézus kifejezte szándékát, hogy Zákéus házában szeretne megszállni, a tömeg felmorajlott: „Bűnös emberhez ment be szállásra” (19:7). Jézust rótták meg, de Zákéus felelt rá. Ez szokatlan. Az 5. fejezet 30-31. verseiben, ahol a farizeusok és írástudók tiltakoztak az ellen, hogy Jézus együtt eszik a vámszedőkkel és a bűnösökkel, a válasz egyenesen Jézustól jön (Lásd Mt 9:10-11; Mk 2:15-16).

Most azonban Zákéus az, aki válaszol. Válasza nem a tömegnek szól, hanem Jézusnak: „Uram, imé minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit patvarkodással elvettem, négy anynyit adok helyébe” (Lk 19:8).

Jézus Zákéusnak adott választát az előbbi szövegrészekben adott feleleteinek kontextusában is lehet értelmezni. A vámszedőről Jézus ezt mondja: „ez megigazulva méne alá az ő házához, inkább hogyan amaz.” A gyerekekről így szól: „Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen nem megy be abba” (18:17).

A tanítványok csodálkozása, hogy milyen nehéz gazdagnak üdvözülni, ezt a választ váltja ki: „Ami embereknél lehetetlen, lehetséges az Istennél.” A vak koldusnak, aki látásért könyörög, Jézus ezt mondta: „Láss, a te hited téged megtartott” (18:42).

Jézus Zákéusnak adott válasza megerősíti a vámszedőt üdvbizonyosságában: „Ma lett üdvössége ennek a háznak, mivelhogy ő is Ábrahám fia.”

Zákéus jellemzőiben – gazdag vámszedő, alacsony és nem láthatja Jézust – a vámszedőről, a gazdag ifjúról, a gyerekekről és a jerikói vakról szóló leírások összegződnek. Ha e négy szereplőnek nehéz volt üdvösségre jutnia, vagy Jézust elérnie, akkor ez sokkal nehezebb volt magának Zákéusnak, aki valamennyiüket képviselte.

Van Zákéus számára remény?

Vannak emberek, akik Zákéushoz hasonlóan több gonddal vagy akadállyal küszködnek. Ne adjuk fel a reményt, hogy elérjük őket. Jézus rátalált Zákéusra és üdvösséget adott neki. Isten el fog vezetni a Zákéushoz hasonló emberekhez.

Ha számunkra a kereszt a központ és az indíték, minden akadályt képesek leszünk legyőzni, hogy elérhessük a legnehezebben kezelhető embereket is. Jézus maga adott példát erre a szolgáló lelkületre. Bebizonyította, hogy a nehéz eseteket is kezelni lehet. A tény, hogy Zákéus volt a legutolsó név szerint megemlített szereplő, aki Jézussal Jeruzsálemben való bevonulása előtt találkozott, feltárja előttünk azt az igazságot, hogy a kereszt révén bárkinek, még Zákéusnak és a hozzá hasonlóknak is lehetőségük van elnyerni az üdvösséget.

Ismerjük meg adventista családunkat...

KAMERUN

Kamerun egységes köztársaság az afrikai kontinens nyugati és központi határvonalán. Lakossága 20 millió fő, területe pedig kétszer nagyobb Románia területénél. Fővárosa Yaoundé, amely az ország déli részén található. A portugálok fedezték fel, hosszú időn keresztül német gyarmat volt. Az I. Világháború után Kamerun két – francia és angol – részre oszlott, 1960-tól független állam. Észak-Kamerunban az emberek főleg muzulmán és animista vallásúak, és a legtöbben szarvasmaha tenyésztéssel foglalkoznak. Dél-Kamerunban az éghajlat kedvező a földművelés számára, az emberek döntő többsége pedig keresztény.

Az első misszionáriusok délre érkeztek, katolikusok és protestánsok voltak. Nekik köszönhetően ma a lakosság 40%-a keresztény.

Az advent üzenet 1926 novemberében hangzott el először, abban az évben, amikor W. H. Anderson letelepedett Nanaga-Eboko-ban, miután létrehozott néhány misszióközpontot Dél-Afrikában és Kongóban. 1930-ban ugyanitt jön létre az első adventista imaház. A munka jól haladt előre ezen a területen, és 1955-ben sikerült kapcsolatot teremteni a pigmeusokkal – az ország őslakosaival.

Ezzel egy időben további misszióközpontok alakultak, a munka pedig minden területen előre haladt. 1963-ban már létezett egy adventista kórház, egy kollégium és egy elemi iskola 1200 tanulóval.

Ma Kamerunban több mint 107.000 adventista él, és évente 6000-en csatlakoznak az egyházhoz. A statisztikai beszámoló szerint két adventista kórház is van, ahol évente 10 ezer beteget kezelnek.

Az első FM frekvenciájú rádióadó 2006-ban kezdte el működését, 2010-ben pedig a Coseday Adventista Egyetem keretében befejeződött az új – 500 szálláshelyet magában foglaló – bentlakás és a 600 személy befogadására alkalmas aula. Ez az intézmény jelenleg az ország egyik legszínvonalasabb iskolája a menedzsment és az információ technológiájának területén. A felsorolást tovább folytathatnánk a csodákkal, melyeket Isten szeretete művelt ebben az országban.

Adrian Neagu,
lelkész, Olténiai Egyházterület

Mennyei kihívás

Április 2. – a könyvevangélisták napja

**Mihai Goran, a Román Unió
Könyvevangélista Osztályának vezetője**

A romániai könyvevangélisták tevékenysége a menny különleges oltalma alatt zajlik. Isten kezdeményezte és fejlesztette munkájának ezt a fontos területét. A jelenlegi munkamódszerek által a mennyei gondviselés csodálatos lehetőségeket teremtett annak érdekében, hogy az időszzerű igazság elvei a társadalom minden szintjére eljussanak. „Az evangélium jobbkeze”, az egészségügyi misszió hatékony úttörőnek bizonyult. A házról házra látogatások keretén belül felajánlott orvosi vizsgálatok, a közterületeken felállított egészségügyi standok, az iskolákban és más intézményekben megtartott szemináriumok és előadások alkalmat adnak a fizikai, érzelmi és lelki téren egyaránt gyógyulást eredményező irodalom terjesztésére.

A magvetők családja

A „Viața și Sănătatea” Könyvkiadó körülbelül 200 könyvevangélistát foglalkoztat. Férfiak és nők, fiatalok és idősek, értelmiségiek és egyszerű emberek, tapasztalt evangélisták és kezdők, régi hitharcosok és fiatal hívők, kettő-, négy-, hat- vagy nyolcórás munkaidőben dolgozó alkalmazottak naponta hordozzák szívükben és táskájukban Isten szeretet-üzenetét embertársaik számára.

Mindenikük folyamatosan veti a magot, a Szentírás ígéreteire támaszkodva, melyek szerint Isten Szava nem marad termés nélkül, azzal a hittel, hogy örömmel aratják majd le munkájuk gyümölcsét (Ésa 55, Zsolt 126). A Prófétaság Lelke biztosít arról, hogy „több mint ezer ember tér meg naponta, akiknek nagy része könyveink olvasása által győződik meg az igazságról” (Könyvek általi evangélizáció, 126. old.)

Indoklás és előnyök

Hogy jobban megismerjük és megértsük azokat, akik ezt a nemes hivatást választották, elhatároztuk, hogy alkalmat adunk számukra kifejezni és megvallani, ami motiválja és fenntartja bennük a missziós tevékenységnek ezen területén való odaadásukat.

Mióta tevékenykedsz ezen a területen és mi a legnagyobb előny, amelyben részed volt?

- Hat éve dolgozom itt. Az Ő kegyelme által naponta átéltem tapasztalatokat és csodák közelebb vezettek Istenhez.

- Öt éve végzem ezt a munkát. Az előnyök lelki természetűek. Ez a tevékenység nem engedi kihúlni Istennel való kapcsolatomat és a hasznosság érzését nyújtja.

- Tizenhárom éve dolgozom ezen a területen. Jobban megismertem Istent és az embereket. Mindig is ezt szerettem volna. Elégedettnek érzem magam.

- Nyolc hónapja. Örökre fogadott ez a nagy család.

- Egy éve. Lelki fejlődést, megtérésre való biztatást, emberbaráti szeretetet tapasztaltam.

- Tizenöt éve. Anyagi áldásokban is részesültem. Párhuzamosan fejlődött Istennel, a családommal és az emberekkel kialakított kapcsolatomban.

- Két éve. Lelki fejlődést tapasztaltam, kiegyensúlyozott jellemet alakítottam ki, javult a kommunikációs készségem, lelki békét és megelégedést érzek.

- Tizenegy éve dolgozom. Azóta többet tanulmányozom Isten Szavát, kitartásra buzdító tapasztalatokban volt részem, türelmesebb, megértőbb vagyok az emberekkel.

- Négy éve. Lelkiben növekedtem, javult Megváltómmal való kapcsolatomban. Szorosabbá vált embertársaimmal és hittestvéreimmel fenntartott viszonyom is.

- Három éve. Amikor az emberekkel és az emberekért dolgozom, saját jellemem is fejlődik.

- Tíz éve. Tapasztalataim boldogságot és beteljesülést eredményeztek életemben.

- Tizenkét éve. Közelebb érzem magam drága Megváltóhoz. Azelőtt szegénylős voltam, most már bátor és határozott vagyok, mert hiszem, hogy Isten sokat tud tenni általam. Mind jobban vágyok az emberek segítségére szetni és az Ő kegyelme által figyelmüket Feléje fordítani.

Mi segít, hogy ezen munka tevékeny résztvevője lehess?

- Isten a fő forrás. Az Iránta való szeretet késztet arra, hogy a menny szolgálatába álljak, hogy kinyújtsam karom az emberek megmentése érdekében, figyeljek azokra, akiket eddig elhanyagoltam.

• Istennek irántam és az emberek iránt tanúsított szeretete készlet, a Jézus Krisztus példája, földi élete, alázatossága által. Ő folytonosan kereste az elveszett juhokat. Én is ezek között voltam, és hálás vagyok Megváltómnak, hogy megtalált.

• A lelkek megmentése. A munkából merített személyes tapasztalataim.

• Az elhívás, amelyet Isten hozzám intézett. A biztonság, hogy Ő naponta előkészíti számomra az utat a munkában.

• Az attól való félelem, hogy az emberek nem ismerik az eseményeket, hogy senki nem figyelmezteti őket, hogy nem tudatosították Jézus második eljövételének közelségét.

• Az Isten iránti engedelmisség: „Elmenvén, tegyetek tanítványokká minden népeket”. Amikor Istennek dolgozol, Isten dolgozik érted. Jézus Krisztus a példaképünk, aki az emberek fizikai és lelki szükségleteinek a kielégítésén fáradozott.

• Embertársaim iránt érzett szeretet és felelősségérzet, a munka szépsége, lelki beteljesülés.

• Elsősorban Isten készlet ennek a munkának a végzésére. Vágyom arra, hogy másoknak is továbbadjam mindazt, amit az egészségügyi reform, a nevelés, a családi élet és a lelki élet terén felfedeztem

• Az emberek iránti szeretet és az a vágy, hogy mindenkinek elmondhassam, mennyire fontos egészségünk karbantartása, valamint hogy egészségi állapotunk nagy mértékben táplálkozásunk és életmódunk függvénye.

• Amikor elolvastam ezeknek a könyveknek a tanácsát, érezhető változás állt be az én személyes életemben.

• Isten ezen tevékenység által fejezi be munkáját ezen a földön, a hangos kiáltás nagy mértékben az általunk terjesztett irodalom hatására következik be.

• Az imádkozás, a Biblia, a Prófétaság Lelke, az emberek szükségletei, az idő sürgetése.

• Én is ezen az úton ismertem meg Istent és csak akkor szeretném abbahagyni, amikor Ő is azt óhajtja.

• A személyes elhívás bizonyossága, családom, lelkészem.

• A napi szolgálat nyomán érzett boldogság, nyugalom és béke.

• Más evangélisták időt szakítottak arra, hogy velem foglalkozzanak megmentésem érdekében. Isten szeretett.

• Ez a munka visz legjobban az emberek közelébe. Nem szeretnék többé lelkiismeret-furdalást érezni, hogy semmit nem teszek Isten ügyéért.

• A Prófétaság Lelke, különösen a könyvevangelizálásról szóló irodalom, amely bemutatja ennek a tevékenységnek a fontosságát az emberek végső figyelmeztetésében.

• Az Úr eljövételének türelmetlen várása.

• Isten közbelépése az én életemben, Krisztus értem és embertársaimért hozott áldozata, az egyház elhivatása és bekapcsolódása ebbe a munkába, a kiadó meghívása.

• Isten szeretetének üzenete, Jézus közeli visszatérése üzenete, a világban uralkodó sötétség, a Biblia, az Istennel való tapasztaltok, az ima.

(Az interjúkat a 2010-es év őszén megtartott Könyvevangélista Kongresszus alkalmával készítettük.)

Van még hely

Egyértelmű, hogy akik tevékenyen részt vesznek Isten szolgálatában, gazdag áldásban részesülnek, és különösen jelentős lelki fejlődést tapasztalhatnak. Akik teljes mértékben odaszentelik magukat az emberek Jézus közeli visszajövetelére való felkészítésére, tapasztalhatják, hogy miközben másoknak szolgálnak, laodiceai langyosságuk felfrissül, a beteljesülés, a hasznosság érzésévé alakul, jellemük átformálódik, növekednek a kegyelemben és a mennyi áldásai kísérik életük minden területét.

Ha a fenti vallomások nyomán Isten Lelke érintette szívedet, ha lelki életed üresnek érzed, ha életed beteljesületlen, ha elvesztetted első szeretetedet, meghívlak, fogadd el a kihívást és azt a megoldást, amelyben a sareptai özvegynek is része volt. Ez Laodicea jelképévé válhat. Életben maradásához szükséges erőforrásainak határához érkezett. Ehhez hasonlóan, lehet, hogy a te lelkedben is csak „egy marék hit és egy kevés reménység” maradt. A lelki halál kilátásai nagyon valószínűek. De az Úr, aki szeret, és ismeri szükségleteidet, kezdeményez. Meghív, hogy a megmaradt kevés tartalékodat állítsd az Ő szolgálatába. Megígérte, hogy ha az Ő munkájára fordítod erődet, az növekszik, és lehetőség nyersz, hogy kitarts a lelki szárazság idején. A teljes odaszentelődés által bővelkedő életben lesz részed, melyet a Szentlélek késői eső formájában való kitöltetése koronáz meg.

Sok területen szolgálhatsz. Őszinte szívvel kérd az aratás Urát, hogy mutassa meg a legmegfelelőbb helyet számodra. Olvasd a Prófétaság Lelkét, és ha megérted, hogy a könyvevangelizálás terén van szükség tevékenységedre, alázatos hittel válaszolj: „Imhol vagyok én, küldj el engemet!” Örömmel üdvözlünk családunkban, a könyvevangélisták családjában.

A Net 2011-ről, fehéren-feketén

Éden óta igencsak érezzük életünkben a színek hiányát. A „Kezdj el élni” tapasztalat az általunk választott színeket tükrözi. Mikor a szabadításról és a megvalósítási erőfeszítésekről van szó, Isten kizárólagosan fehér színeket használ. Fehér ruha, megfehérített bűnök, fehér lap. Ha ebbe fekete is keveredik, az egyértelműen a mi hozzájárulásunknak vagy a bűn létezésének köszönhető.

A továbbiakban feljegyeztünk néhány véleményt, vallomást, benyomást. Minden bizonnyal egyesekhez ti is csatlakozhattok.

Bánáti Egyházterület

Hiszem, hogy a romániai Adventista Egyház végre bátorkodott belépni a Jordánba! Az Egyház öregedési jeleit figyelembe véve, a „levegővételhez” hasonló fontosságot nyernek az ilyenfajta megnyilvánulások. Azt gondolom, hogy az átélt tapasztalatból kiindulva egyetértünk abban, hogy még több gyermek-, serdülő- és ifjúsági tevékenység szervezésére van szükség. Ezek a programok önállóan is megállják a helyüket, nem csak más alkalmak bevezetőiként. A korcsoportok szerinti jellemzőket figyelembe véve szervezzünk gyermek- és ifjúsági alkalmakat. Tapasztaltuk, hogy egyre hatékonyabbá vált a televíziós és világhálós közvetítés. Amennyiben a gyülekezetek keretén belül is megszervezzük az ilyen jellegű összejöveteleket, azok ne hagyományos istentiszteleti formában történjenek. A négy ifjúsági esttel kapcsol-

latban mondhatjuk, hogy a fiataloknak különösképpen az egyedi megközelítési mód tetszett a legjobban. Az egy órás műsoridő azonban túlságosan rövidnek bizonyult. Én személyesen úgy értékelem, hogy a 90 perc lett volna a legmegfelelőbb.

(Narcis Ardelean – a Bánáti Egyházterület Ifjúsági Osztályának igazgatója)

Moldvai Egyházterület

Siret 9.000 lakost számláló város Suceava megye északi részén. Egy kevesebb mint 20 tagot nyilvántartó, 30 év alatti ifjak nélküli adventista gyülekezet nagy örömmel fogadta a „Kezdj el élni” sorozat megszervezését. A tanügyi alkalmazottak nagy segítséget nyújtottak, több mint 1.000 fiatalnak osztottak meghívókat.

Siret városa számára nagy jelentőséggel bírt a Net, mely által alkalmunk nyílt Istennek, az Ő Szavának és a Speranța Tv műsorainak a bemutatására. Mindezek által az emberek választ kaphattak az élet nagy kérdéseire.

(Daniel Răstoacă – lelkész)

Botoșani minden líceumát értesítettük a „Kezdj el élni” programról. Az érdeklődők fogadására a szervezők (a lelkészek és gyülekezetvezetők) a város egyik pizzériáját bérelték ki, ahova meghívták barátaikat és munkatársaikat, hogy együtt kövessék az előadásokat. Közel 100 fiatal fogadta el a meghívást. Néhányan kifejezték óhajukat, hogy továbbra is látogassák a lelki jellegű összejöveteleket.

(Dorin Cristea – lelkész)

Olténiai Egyházterület

Az 1989 decemberi események után ez az első alkalom, amikor az Adventista Egyház országos szintű evangélizációs sorozatot szervezett fiatalok számára. Milyen volt? Jól sikerült? Sikertelen volt?

Nyugodt lelkiismerettel jelentem ki, hogy az eseményt sikernek könyveltük el. Nagyon fontos korosztályt céltott meg. Rossznak azért mondanám, mert csak ilyen későn jutott eszünkbe. Sikeres volt, mert az egyházterület minden részéről fiatalok számai jelentek meg, de rossz volt, mert mi és ifjaink nem voltunk eléggé kedvesek és barátságosak. Ha azok lettünk volna, még nagyobb számú résztvevőt fogadhattunk volna. Jó volt, mert a fiatalok nyelvén szólt, de rossz volt, mert csak négy este erejéig tartott. Jó volt, amennyiben szívünk minden szeretetével és jószívúval végeztük az előkészületeket (meghívók kiosztása, vendégfogadás stb.), de rossz volt, ha csak felszínesen tettük a dolgunkat. Jó volt, hogy megvalósulhatott, de rossz lenne, ha itt megállnánk.

Következésképpen azt gondolom, hogy nagyon lényeges dolog erőfeszítéseinket a Szentlélek munkájához kapcsolni, ezért alázunk meg

szívünket, és dolgozzunk Megváltónkhoz méltó egyszerűséggel, hogy akik eljöttek és akik ezután jönnek majd, maradjanak az Evangélium „hálójában” (Net = háló. ang.), az örök élet elnyerésére.

(George Şchiopu – Ifjúsági Osztály igazgató, Olténiai Egyházterület)

Észak-Erdélyi Egyházterület

VÁLLALD A KIHÍVÁST! – azt hiszem így fogalmazhatnánk legjobban a missziós év „Kezdj el élni” fiataloknak szóló eseményével kapcsolatban.

Valóban kihívás volt. Adatokkal és újabbnál újabb kezdeményezésekkel telített világunkban, amikor a legközségesebb dolgok is tiszteletbeli helyre kerülnek, nehéz hangsúlyozni a valódi értékeket.

Napjaikban az Internet nagy erővel bír és fontos szerepet tölt be életünkben. A reklámok, versenyek, vetélkedők lehetővé tették, hogy nagy várakozással nézzünk az így ismertté vált esemény elé.

Az üzenet kihívása! Egyéniség, szabadság, barátság, sors! Időszerű kérdések jelen nemzedékünk számára.

A forma kihívása! Hogyan továbbítsd az Evangélium üzenetét, hogy az érdekes és lényeges legyen a fiatal nemzedék számára, anélkül azonban, hogy eltorzítanád a lényegét? Személyes véleményem, hogy ez az esemény ebben hozott a legtöbbet. Más volt!

Végül megmarad a kihívás: „Kezdj el élni!” Vállald a kihívást! Számítalan lehetőség nyílik Isten szolgálatába állni!

(Emanuel Ban – az Észak-Erdélyi Egyházterület Ifjúsági Osztályának igazgatója)

Dél-Erdélyi Egyházterület

A magyar nyelvű ifjúsági evangélizáció nagy hatással volt a fiatalokra. „A te néped készséggel siet a te sereggyűjtésed napján, szentséges öltözetekben; hajnalpír méhéből leszen ifjaidnak harmatja.” (Zsolt 110:3)

„A tartalmas ifjúság titkai” című evangélizációs program nagy lelkesedést váltott ki az ifjak körében. Meghívókat osztogattak az utcán és házról házra járva. „Milyen jó, hogy végre ránk is gondol valaki.” „Szertettük, nagyon jó volt, csak rövid.” – nyilatkozták a fiatalok.

A részvétel olyan volt, mint a hadba indulás. Biztos, hogy kellemesebb otthonról követni az előadást. A 26 résztvevő gyülekezet mindenikében mégis számottevő ifjúság jelent meg estéről estére.

A négy adásban szereplő ifjak tapasztalata fellelkesítette a nézőket, felüdített, mint harmat a szomjas földet.

(Szász-Cserei Géza – a Dél-Erdélyi Egyházterület Ifjúsági Osztályának igazgatója)

KÖVETKEZTETÉS

„Fehér”, fényes tapasztalatokat élhettek át, akik a Net 2011-ben lehetőséget, célokat láttak. Ez a beszámoló független minden nyilvántartástól és számadattól. Fontos eredmény a jelen pillanat missziós valóságának tudatosítása is. Lehet, hogy szükségünk volt egy pillanatra, amikor rádöbbenünk, hogy a helyzet Istentől való teljes mértékű függőséget feltételez.

Helyezzük Isten kezébe ezt az erőfeszítést és higgyük, hogy Ő minden tiszta és őszinte szív szorgalmát értékesíteni tudja.

Nyilvánvaló, hogy szükséges a fiataloknak szóló egyedi üzenet hirdetése, hogy a jövőben ez az üzenet nem maradhat csupán egy másik esemény bevezetésének szintjén. Nem marad más hátra, mint dicsérni Istent azokért az őszinte szívekért, akikkel a „Kezdj el élni!” sorozat által találkoztunk és kérjünk bocsánatot Tőle, amiért kényelemből vagy hitetlenségből nem gyümölcsoztattuk kellőképpen a felkínált alkalmat. Helyezzünk Elé egy fiataloknak szóló különleges tervet a minél közelebbi jövőre vonatkozóan.

Daniel Chirileanu,
a Román Unió Ifjúsági Osztályának igazgatója

Családi NET Kiskapunon

Az elmúlt hónapokban lezajlott NET-sorozat felüldülést jelentett a kalotaszegi Kiskapunon élő embereknek is. Estéről estére eljöttek otthonunkba, akik éheztek és szomjazták a Krisztusról szóló evangéliumot, tíz-tizennégy felebarátunk, Isten gyermekei. Nem tudhatjuk egészen pontosan, milyen nyomot hagyott az üzenet, a meghívás lelkükben, hogy ennek milyen következményei lesznek hosszú távon, de éreztük az őszinteséget szavaikban, hogy „nagyon kellett ez nekünk”. Mi is elmondhatjuk ugyanezt, akik velük együtt átéltek a bizakodó élet titkainak felfedezését.

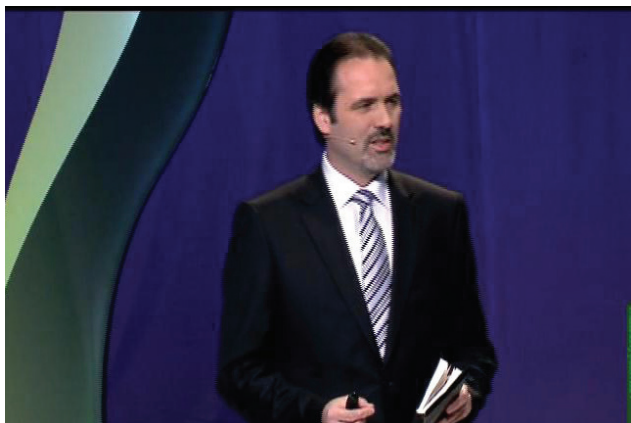
A templomi áhítatban eltöltött óra után minden este beszélgettünk, tea, sütemény mellett. Az irántuk érzett szeretet kifejezésén kívül így próbáltuk leépíteni a szokások, a hagyományok és az előítélet emberek életét körülbástyázó falait.

Hisszük, hogy sok kiskapusi lélekkel együtt csatlakozni fogunk a „tékozló” Megváltó mennyei családjához.

Mezei Áron, szerkesztő, Adventszemle

Gondolatok

„A bizakodó élet titkai”-ról

Szász Ernő, titkár,
Dél-Erdélyi Konferencia

A „Kezdj el élni!” című evangelizációs előadások befejezése az utolsó simítások elvégzését jelentette azon, amit sokan egyszerűen „magyar NET”-nek neveznek. Az Unió bölcsen úgy döntött, hogy elindítja ezt a projektet is, és ezzel teljesíti küldetését, hogy az evangéliumot „minden pogányok között” hirdesse.

„A bizakodó élet titkai” című bibliai témájú, magyar nyelvű, román feliratozású előadássorozat február 18-a és március 13-a között zajlott. Ez volt az Adventista Egyház történetében az első magyar nyelvű NET. Gratulálunk Uniónkak a kezdeményezésért és a támogatásért.

„A bizakodó élet titkai” 24 előadást foglalt magába, amelyekből mindegyik négy szakaszra oszlott. Az első négy alkalom kifejezetten az ifúságnak szólt. A fiatalok által elbeszélte élettapasztalatok és a Kalocsai Tamás közvetítette bibliai üzenet az életcél meghatározásában és az igazi Barát megtalálásában segítettek.

A három egészségügyi előadást Dr. Nagy Vilmos, Dr. Gáspár Zsolt és Dr. Ósz-Farkas Ernő mutatta be. A szakemberek az egészség értékéről, mindennapi szenvedélybetegségeinkről és a legrégebb egészségügyi kódex érvényességéről beszéltek közérthetően.

A tíz napig tartó, bibliai témákkal foglalkozó rész előadója az erdélyi származású Kovács-Bíró János lelkész volt. Jelenleg Angliában él, és igazgatói minőségben szolgál a Transz-Európai Divíziónál. Közvetlen és természetes hangvételű előadómódjával a Bibliából adott választ a modern ember tépelődéseire. A bibliai előadások nagy tömeget vonzottak, és a bérelt terem zsúfolásig megtelt. Minden este átlagban 435 személy vett részt az előadásokon, ezekből minden alkalommal átlagban 170 vendég.

Az előadássorozat utolsó szakasza aktuális bibliai témák megbeszélésével foglalkozott. A műsorvezető Czinkota András, a magyarországi Adventista Médiaközpont

igazgatója volt, meghívottai pedig Dr. Szigeti Jenő, Dr. Magyarosi Barna, Kovács-Bíró János és Ördög Róbert.

Banga-Jánosy Emil, a Speranța-Reménység TV magyar nyelvű műsorainak szerkesztője volt a 24 alkalom házigazdájá. Ugyancsak ő volt a műsorvezetője a Pár-Beszéd különkiadásának Romániából, Magyarországról, Belgiumból és Szerbiából érkezett meghívottakkal.

„A bizakodó élet titkaival” kapcsolatos feladatokat önkéntesek csapata látta el, akik különféle területeken szolgáltak: meghívók kiosztása, az előadássorozat hivatalos weboldalának elkészítése és gondozása, teremdiakónia, könyvstand, imacsoportok, fordítás, korrektúra és szinkronizálás stb. Az imacsoportok egyike az előadássorozat egész ideje alatt egy mellékteremben „szolgált” a háttérben. Ez biztosságérzetet és bátorítást adott. Az esténkénti előadásokra érkező közönségből sokan kérték, hogy imában járjanak közbe érettük.

Milyen volt az érdeklődés „A bizakodó élet titkai” iránt?

A marosvásárhelyi Maros Művészegyüttes szép termében felvett 24 előadást a Speranța-Reménység TV és a Reménység Hangja Rádió közvetítették, és élő adásban látható volt az Interneten is: www.Bizakodoelet.ro, sperantatv.ro, rvs.ro, incepesatraiesti.ro, remenytv.hu. Az eseményt sokan élő adásban nézték a helyi gyülekezetekben megszervezett nyilvános összejöveteleken ha-

zánkban és külföldön. Az adásokat családi körben megszervezett csoportokban vagy otthon egyedül is nézték. A jelentős lefedettséggel rendelkező regionális tévéadók, a TIM Târgu-Mureş és az RTT Braşov utólag mutatták be a műsort. Lehetetlen számokban kifejezni azok számát, akik valamilyen módon részt vettek a NET-en, de azért a következő adatok az esemény iránti érdeklődést illetően magukért beszélnek: a négy megfigyelt honlapnak (sperantv, rvs, incepesatraiesti, bizakodoelet) összesen 137.426 egyedi látogatója volt és 418.596 oldalletöltése. Február 25-én a sperantv.ro honlapnak 8461 egyedi látogatója volt.

Milyen volt a műsor fogadtatása?

„Örülök, hogy megnézhettem ezt a csodálatos előadást. Változást hozott a lelki életembe. Többet olvasok, és több időt szánok a kapcsolatomra Istennel. Tizenhat éves vagyok, és most jöttem rá, hogy milyen csodálatos Istenünk van. Isten áldását kívánom mindenkinek, aki hozzájárult ezeknek az előadásoknak a létrejöttéhez” – írja SMS-ben egy erdélyi fiatal lány.

„A nevem M. G. 44 éves vagyok, Bukarestben lakom, nős ember vagyok, hat gyermek apja és ortodox. Megnéztem az első hat marosvásárhelyi előadást, és gratulálni szeretnék a tartalmukhoz és az elkészítésükhöz is. Gratulálok, és alig várom a következő négy előadást.”

„A román nyelvű gyülekezetekkel, amelyeknek a lelkesze vagyok, néztük meg az előadásokat, és rendkívül kedvező volt a fogadtatása. Gratulálok! Érdekelne, hogy honnan tölthetném le őket, hogy más gyülekezeteknek is, amelyek nem látták élőben, bemutathassam” – írja D. N., adventista lelkész.

„A családdal minden este megnézzük *A bizakodó élet titkai* című előadássorozat egy-egy részét. Boldogok vagyunk, hogy tagjai lehetünk a Jézus Krisztus visszatérését váró nagy családnak. Szeretném átadni az előadást néző és Castellonban tartózkodó román testvérek értékelő üzenetét is. Maranatha!” – Hota Magdolna üzenete Spanyolországból.

„Erőfeszítéseink nem voltak hiábavalóak. Egy hölgy lelkesen számolt be róla, hogy minden este nézi az előadásokat. Ma a lányomat a gimnáziumban egy osztálytársnője azzal fogadta, hogy az elmúlt este a barátaival együtt megnézték a műsort, és el van tőle ragadtatva. Csak Isten a megmondhatója, hogy az előadásokon keresztül hányan hallják az evangélium üzenetét talán életükben először” – írja Zolyomi Renáta, a Magyar Adventista Unió pénztárosa.

„Még mindig a marosvásárhelyi NET áldott lázában vagyunk. Akárhol járok a Vajdaságban, olyan románok és magyarokkal találkozom, akik azt mondják, hogy

látták *A bizakodó élet titkai*. Szeretnénk DVD-ket készíteni, hogy minden érdeklődő hozzájuthasson” – számol be Ördög Róbert Szerbiából, a kerekasztal-beszélgetések egyik meghívottja.

Következtetések

A műholdas evangelizáció lehetőségét Isten nyitotta meg az Ige hirdetésére. Még szó sincs aratásról, de erről majd a Szentlélek gondoskodik. Küldetésünk mégsem fejeződött be. Ez a megfelelő idő arra, hogy megtaláljuk és szolgáljuk azokat, akik a környezetünkben vagy fehér területeken élnek, és akiket Isten Igéje megindított, és most a társai Saullal együtt azt kérdezik: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Az Úr ránk bízta az e kérdésre adott választ! Bőséges az aratás! Itt az ideje, hogy az aratók odaadással szolgáljanak.

Számomra előjog volt, hogy Isten kegyelméből rám bízta a magyar nyelvű NET megszervezésének feladatát. Hálas vagyok Istennek a segítségért, a lelkes munkaközösségért – a helyieknek és a Speranța TV stábjának –, akik az Isten és embertársaik iránti szeretetből lelkiismeretesen végezték munkájukat. Tudom, hogy nem volt minden tökéletes. Elismerjük és vállaljuk a tökéletlenségeket és a hibákat is. Azért pedig ami jó volt, csakis Urunké, az Istené a dicsőség.

Végezetül továbbítani szeretném Kovács-Bíró János lelkész üzenetét:

„Megtisztelő és áldás Isten rendelkezésére állni. Hálas vagyok Istennek, hogy részt vehettem a Marosvásárhelyen megszervezett evangelizáción. Csodálatos csapatmunka volt. Éreztem Isten vezetését. Nagy öröm volt látni, hogyan nő a vendégek száma folyamatosan estéről estére.

Az utómunkában részt vevő lelkészeknek és egyháztagoknak lelkesedést és kitartást kívánok, és a lelkeknek, akik már lépéseket tettek Krisztus felé, azt kívánom, hogy meg is érkezzenek a Megváltó karjaiba.

Erősítsen minket Ésa 55:11 isteni ígérete: ... az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.”

Április 9–16.:
A vallás-
szabadság
hete

A SZABADSÁG egy egyszerű meghatározása az lenne, hogy az ember akkor szabad, amikor saját vágyai szerint, minden kényszer nélkül cselekedhet. Felmerülhet azonban egy gond: megtörténhet, hogy a szabadságod a másik ember szabadságának az eltiprását jelenti, és ez nem helyes. Itt jön szóba az, hogy tetteinkért felelősek vagyunk. Néha emberekként nem vagyunk képesek e kettő között különbséget tenni: visszaélünk a jogainkkal, a felelősségről pedig megfeledkezünk. Hogy ki és hogyan húzza meg a kettő közötti határvonalat, az nemcsak a társadalomnak jelent kihívást, hanem az egyháznak is.

A Biblia minden tettünk elé tükröt tart: tedd másokkal azt, amit szeretnél, ha veled is tennének, és akkor szabad és felelősségteljes vagy.

A teremtéskor Isten határvonalakat húzott, amelyeket a bűn megjelenése sem törölt el. Erről tanúskodik a közte és Káin között folyó párbeszéd Mózes 1. könyvének 4. részében. Habár nem Isten teremtette a bűnt, mégis van kezdete: a gonosztól ered.

SZABADSÁG

ÉS

Ami

Káint illeti, a bűn „az ajtó előtt le-
selkedik”, de Káin szabadon ellenállhat. Káin nem él szabadságával, és innen ered a vallásos gyűlölet, a rombolás és az első vallásüldözés a bibliai történelemben. A következmények borzasztóak: menekülés, félelem, gyilkosság és átok. Káin mentegetőzni sem próbál, sőt szinte parancsolgat Istennek, amikor maga dönti el, hogyan imádja Őt, pedig e döntés joga csupán Istent illeti meg.

A bűn falat húz az ember és Isten közé. A kapcsolatot helyreállítása pedig csak az Isten által kinyilatkoztatott módon történhet – egy állat feláldozása révén, amely Isten áldozatának előképe. Minden más saját döntés zsákutcába vezet, és drámai következményekkel jár: gyűlölet, düh, harag. Káin Isten helyét foglalja el, amikor a létezés és életadás jogáról van szó; nemcsak azt dönti el, hogy Ábel hogyan, hanem azt is, hogy mennyi ideig éljen. Ez etikátlan, hiszen nincs jogod elvenni azt, amit nem áll módodban adni, ez esetben az életet.

Megfigyelhetjük közönyét is, amikor azt mondja: „Nem tudom, hol a testvérem!”, és ez a magatartás embertelenné teszi. Káin életében kialakul valami: a félelem, a halálfélelem, ezért gyűjt, épít, és az élete örök bizonytalanság.

Isten gondolt az ember feledékenységére, ezért az erkölcsi törvényben ad erre megoldást.

A valódi szabadság alapja elsősorban Isten tisztelete. Hogy szabaddá légy, meg kell ismerned az egyedüli Istent, aki lélek és igazság, és akinek a nevét tisztelettel kell kiejtenünk. Ez az Isten időt szabott a vele való találkozásra, időt a közösségre, ahol megoszthatjuk egymással az értékeinket, személyiségünk és szolgálatunk fejlődhet.

Szabadnak lenni azt jelenti, hogy elismered és tiszteled a származásod, tiszteletben tartod mások tulajdonát, családját, életét és életfeltételeit.

Isten előre látta, mire hajlamos az ember, és figyelmeztetett, hogy ezeket az elveket nevelésük alapjaként a gyermekek lelkiismeretébe kell vésni.

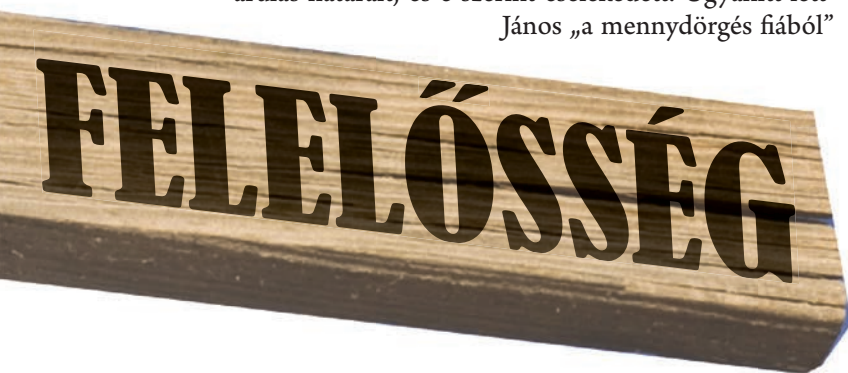
Sem a mostoha körülmények, sem a napfényes időszakok nem adhatnak okot a törvényről való megfeledkezésre vagy annak megtartására. József ugyanaz az ember maradt a tömlöcben, apja házában vagy a trónon; testvéreit szerette ifjúkorában, amikor három napig kereste őket, hogy ételt vigyen nekik, és később is, amikor örömkönnyek

között talál rájuk a prófétikus álom beteljesedésében – ő a trónon, azok pedig a lábainál. Megfeledkeztek róla, elárulták, a környezete rosszindulattal kezelte, azonban József életerve mindig az Isten és testvérei iránti tisztelet volt, és ez a tisztelet békével, nyugodt lelkiismeretet ajándékozta meg, és azzal a bizonyossággal, hogy az irányítás Isten kezében van: „... az Isten veletek lesz és visszavisz titeket a ti atyáitok földre” (1Móz 48:21). József nem feledkezett meg Istenről, de Isten sem róla. E szerint a szabadság és a felelősség közötti határt Isten gondoskodása húzza meg azzal, hogy az ember nem feledkezhet meg az erkölcsi törvényről.

Isten a szabadság megőrzése érdekében áldozta fel magát.

A világegyetem helyzetén sok különböző módon változtathattak volna, a menny mégis az áldozatot választotta. A szabadság és a felelősség közötti határt a kereszt lábánál értjük meg a legjobban.

A megfeszített Jézus tekintetében Péter meglátta a hazugság és árulás határait, és e szerint cselekedett. Ugyanitt lett János „a mennydörgés fiából”

Jézus testvérévé és a „szeretett tanítványná”. Tamás a kereszt sebei által lesz hívővé és hihetővé. Az összes tanítvány megérti a kereszt, az áldozat árán való felszabadulás és a szabadsághoz való jog alapjának üzenetét.

Ezek mélyreható megértéséhez elmélkedésre, imára és isteni ihletésre van szükség. Hagyd Istenre az igazságszolgáltatást, amikor hamisan vádolnak, pletykálnak vagy igazságtalanul gúnyolnak. Majd, ha megbocsátásra van szükség, légy te a megbocsátó, hozz áldozatot.

Ne feledd, a megbocsátás lemondás egy minket megillető jogról mások megmentése érdekében. Nemcsak a következményektől való eltekintést jelenti, hanem azt, hogy osztozunk a másik ember vétkességének terhében is.

Végző soron pedig a szabadság és felelősség találkozását úgy lehet felfedezni és megérteni, ha tisztelettel szemléljük a keresztet, példája számunkra JÉZUS.

Azért kell elmennünk a találkozás e helyére Jézussal, hogy szabaddá legyünk, elfogadjuk a szabadsággal járó felelősséget, és hogy e szabadság apostolai legyünk.

Dragoș Mușat,
a Bánáti Egyházterület
Vallásszabadság Osztályának igazgatója

„Tabita” szabóműhely

A constantnai „Tabita” szabóműhely a Viile Noi gyülekezet egyik mellékhelyiségében működik. 2008. február 1-jén avatták fel, kezdeményezője pedig a Vladu házaspár – Iulian és Veronica – volt. A felszerelés 13 ipari varrógépből áll, melyeken csaknem húsz önkéntes személy dolgozik és készít ruházatot, valamint ágyneműt rászoruló, hátrányos helyzetben levő személyeknek. Mottójuk: „Kezemmel munkálom örömet!”

A constantnai „Tabita” műhelyt Veronica Vladu asszony vezeti, aki maga is ruhatervező. Ugyancsak ő az, aki irányítja a végrehajtandó projekteket.

A műhelyben dolgozók rendszeresen áldozzák idejüket, készségüket és tehetségüket mások segítségére, amiért nem kapnak semmilyen juttatást. Egyetlen motivációjuk, amiért Tábita példája szerint embertársaiknak szolgálnak, nem más, mint hogy ezzel Istent imádják. Tábita Jézus egyik női követője volt az apostoli időkben, aki örömet szerzett embertársaiknak, és „gazdag vala jó cselekedetekben és alimizsnákban” (Csel 9:36). Az adományokat úgyszintén a műhely, azaz a rászorulóknak fordítják.

A „Tabita” műhely mindeddig számos projektet vitt véghez 13 romániai alapítvány és egyesület támogatására, ingyen. Az internetes kereső segítségével (atelier tabita) több információt is megtudhat rólunk.

Hogyan támogatható a constantnai „Tabita” műhely tevékenységét? Hogyha együtt érzel a rászorulókkal és támogatni szeretnéd projektjeinket, (1) részt vehetsz önkéntesként a „Tabita” műhely akcióiban, (2) segíthetsz textíliák, fogyóanyagok és varrógépek felajánlásával vagy (3) pénzbeli adományt nyújthatsz. Segítő szándékodat közölheted telefonon a műhely koordinátorával, Veronica Vladu asszonnyal, a következő telefonszámon: +40 (723) 360741.

Bár ez a tevékenység a constantnai Viile Noi gyülekezet épületéhez tartozó helyiségben zajlik, bárkit szívesen fogadunk önkéntes munkára, vallási hovatartozásától függetlenül.

Ha pedig tudomásod van nehéz szociális helyzetben levő személyekről, ne habozz felvenni velünk a kapcsolatot.

Robert Georgescu, lelkész, Constantna

Az olvasás mint út

Laurențiu Nistor, bibliotecar-șef,
Institutul Teologic Adventist

Miért fontos az olvasás? Mi határozza meg egy könyv értékét? Hogyan viszonyul a hívő vagy a vallásos ember a könyvhöz? Az írás és az olvasás olyan készségek, amelyeket a legtöbb ember naponta használ. Elolvassuk az autóbuszvonalak számát és úti célját; elolvassuk a különböző termékek, az élelmiszerek csomagolásának címkéit, számlakivonatokat, és ami jobban érdekel, azt még nagyobb figyelemmel olvassuk. Ha az ajánlat túl csábító, előfordul, hogy kétszer vagy többször is elolvassuk. Az olvasás természetesen illeszkedik az életünkbe. Majdhogy nincs olyan területe az életünknek, ahol ne olvasnánk: egy autógumi márkáját, reklámtáblákat böngészünk. Olvasunk az Interneten, az iskolában, elolvassuk a számlákat, és sok minden egyebet. Az olvasás kevesek kiváltságából szükségé vált.

Az olvasás kétirányú út. Összehozza az írókat az olvasóval. Amit olvasunk, attól függően nyer értelmet, hogy elménk miként válaszol az olvasottakra. A közlekedési jelek közölnek valamit, ha érdekel, hogy mit jelölnek. Érdeklődésünkől függetlenül az írottaknak mind van jelentésük, vagy az, ami a szerző szándéka volt, vagy az olvasó által tulajdonított jelentés. A köztünk és a szerző által leírt valóság közötti viszonyra utal az, hogy később mit kezdünk az olvasottakkal. Ha az üzenet személyes, a köztünk és a szerző közötti viszony mutatkozik meg benne.

Üzenethordozó szerepén kívül a könyv az az eszköz, amely által a benne összegyűjtött szavak időtállóak lesznek, és több nemzedékig fennmaradnak. A könyvek annak gyűjteménye, amit az előttünk élők gondoltak, éreztek és hittek. Már nem műtárgyak, sem a gazdagok kiváltsága. A könyvek annyira hozzáférhetőek lettek, hogy könyvet ajándékozni már nem a feleket nemesítő anyagi katasztrófa, hanem a gondolkodás megbecsülésének jele – úgy az író mint az olvasó gondolkodásának. A könyv ezért továbbra is igényes ajándék. Az olvasás lényegében nemcsak a magunk, hanem mások emberi

**Miért fontos az olvasás?
Mi határozza meg
egy könyv értékét?
Hogyan viszonyul a hívő
vagy vallásos ember
a könyvhöz?**

mivoltának az értékelése is. Az elolvasott könyvek mások gondolatainak tiszteletéről tanúskodnak attól függetlenül, hogy egyetértünk-e velük vagy sem. Ezért a gazdag és olvasott könyvtár mindig tiszteletet ébreszt.

Aki ír, ezt az „együtt létezés”, az „elmagánytalanodás” mély érzésétől hajtva teszi. Amikor egy gondolat hatására vibrálni kezdünk az örömtől, a fájdalomtól, vagy amikor tele van a lelkünk jó hírrel, úgy érezzük, hogy a velünk történeteket a mellettünk levőkkel is meg kell osztanunk. Amikor pedig a megélt valóság, a gondolatok és a hit túl fontosak, az író komoly erőfeszítéseket tesz azért, hogy megbizonyosodjon róla, hogy azok is megtudják, mire jött rá, mit élt át, akik nincsenek mellette. A hitünket sziklába vésni (Jób), mások gondolatait pergamenen (Pál apostol bőrhártyára írott könyvei), papíron, elektronikus formában, könyvben, akármilyen alakban megőrizni arra utal: azért teremtettek, hogy közösségünk együttlétünk legyen, azért teremtettek, hogy ne legyünk egyedül. Habár a bűn miatt az országhatárok, a távolság és halál által a magány tetőfokára hágott, az emberben megvan a vágy, hogy harcoljon az ellen, amely megfosztja attól a szép, természetes állapottól, amellyel Isten megajándékozta. Tehát a nem csupán az azonnal elérhetővel való közösség utáni vágy feszültségében az ember ír és olvas. Ír, mert a könyvre nem jellemzőek a személy korlátai. Ír, mert a nem közölt életek és történetek meghalnak, olvas, hogy megismerje mások gondolatait; olvas mert elolvasásuk nélkül az embertársunk szenvedéséből kiizzadt értékek felszáradnak, elvesznek, és nem tudni, hogy valaha újra rájuk találunk-e. E gond késziteti a szülőt arra, hogy megpróbálja gyermekében kialakítani azokat az értékeket, amelyek emberré teszik, a szerző pedig annak a visszhangnak a reményében ír, amelyet majd azok lelkében kelt, akik könyvét elolvassák.

A lélek emlékirata

A könyvek a szerzők értékeinek a lélekbe helyezhető emlékiratokként¹ összesűrített formája. Ez az, ami egy nemzedék után valóban megmarad abban a reményben, hogy tapasztalatára majd építeni lehet. Szülőkként az emberek azt remélik: azzal hogy átadják, amit tanultak, ami az életükben szép és egészséges volt, átmentik a gyermekeikbe, az ártalmas dolgokat pedig kiküszöbölik. Az értékeknek ki kell állniuk az idő minőségpróbáját. Az értékek lecsa-

pódnak, és az eljövendő nemzedék minősíti, majd támogatja vagy elveti az elődök képviselte igazságot. A jelenlő ember találkozik az előtte élő emberrel, és dönt az életéről.

Az idő akármelyik pontján is hozná meg az ember erre vonatkozó döntését, az örökkévalósághoz viszonyít, főként mert ezzel nem rendelkezik. Ám amikor rendelkezésére áll, amit az Alkotó írt, az ember találkozik az Isten ajándékozta élet valóságával, az étellel, amelynek jövője sosem ér véget, mert megismertük Isten² gondolatait – Aki hagyta magát elolvasni.

Ami az Örökkévaló megismerésének élményét illeti, a vágy, hogy írjunk, és azt elolvassák, Jób felkiáltásában foglalható össze – *Oh, vajha az én beszédeim leíratatnának, oh, vajha könyvbe feljegyeztetnének! Vasvesszővel és ónnal örökre kősziklába metszetnének! Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll (Jób 19:23-25).* Azt reméli, hogy tapasztalata így visszhangra talál az olvasó lelkében, jelenlővé válik, és megosztott tapasztalata másokat is megment.

Rendkívüli, hogy bár Jób ezelőtt 3000 évvel élt, a könyve mégis megjelent.³ Elolvashatjuk hitvallását, mert isteni gondviselés révén a szavait épp egy könyvbe jegyezték fel.

Kijelentései Isten kinyilatkoztatása. Szavai által Isten nyilatkozott meg. És mivel „Istenünk beszéde örökre megmarad”, amikor a hit és a beszéd örökkévaló értékét próbára teszik, Jób felkél a porból, és meglátja azt, akiben hitt, és akiben hitét megvallotta.⁴

Az Ország nyelve

Jób szavai harsognak. Emberek ezrei olvasták. Isten Gondviselése eljuttatta szavait hozzánk is. Hogyne olvasnánk el! El nem olvasásuk fájdalmasan utal arra, hogy az ember elidegenedett Istentől, magától és másoktól. Nincs szüksége olvasásra. Tud mindent. Nincs szüksége idegen gondolatokra, amelyek rezonálnak benne, sem más véleményre, a párbeszéd szükségtelen. Tudja, elboldogul, képes rá. Ő ért a legjobban mindenhez, és ő minden dolognak mértéke. Magányos, de mindenre képes. Ez a balsejtelmekkel teli és végzetes vakmerőség Ikaruszt juttatja az eszünkbe, Lucifer okatlan makacosságának mitológiai visszhangját. Többé nem volt szüksége Isten Igéjére. Ha valaki pedig már nem olvas, azt az Istent felfogó mechanizmus megcsínyli – ha egy nyelven nem beszélsz, és nem olvasol, azt elfelejted. Ezért Isten egy könyvtárat hagyott ránk: 66 könyvet, melyeket sok ezer év alatt írtak – a Szent Könyveket (amelyeket hagyományosan Szentírásnak nevezünk).

A Szent Könyveket olvasva újratanuljuk az örökkévaló szavakat. Felismerjük őket a környezetünkben, és ha onnan hiányoznak, magunk ejthetjük ki. Pál apostol többet olvasott, mint amennyire egy jól képzett rabbinak szüksége volt. Ennek köszönhetően felismerte Isten szavát Epimenidész írásaiban. Közreműködésével a görög költő örökre fennmaradt a Szentírás lapjain.⁵ Júdás apostol ihletés révén felismerte, hogy mi az, ami Énok apokrif könyvéből idézhető.⁶ Ezek az utalások nem a Szentírás helyettesítésére vagy kiegészítésére irányuló törekvések, hanem annak bizonyítékai, hogy az Istennel történő sikeres kommunikációnak köszönhetően a tanítványok meglepő helyeken ismerték fel az Igét, mert Istent *bárho*l felismerték. És élvezettel keresték. Felismerték Istent azokkal ellentétben, akik a Bibliát olvasva sem találták az Urat, mert látóköriük saját magukra korlátozódott – minden saját maguk köré szűkült.

Akkor, mint ahogyan ma is, abban a reményben olvasnak, hogy Isten a saját maguk képét és hasonlatosságát mutató tükör lesz. Találkoznak Istennel, mégsem ismerik fel, sem a testet öltött Istent, sem az írott lapon található.⁷

Az olvasás, akárcsak a Szent Iratok könyvtára, a találkozás e kétirányú útja lesz. Itt találunk megoldást: újra tanuljunk meg beszélni Attól, aki az Ige. Ő szól hozzánk, és szavai számunkra élet.⁸ És bár a bűn révén a magány tetőfokára hágott, az Ige az, amely újra összegyűjt minket.⁹

1. 1Kir 11:41; Péld 3:1-2

2. Jer 29:11

3. A zsidó hagyomány Mózeszt tartja Jób könyve szerzőjének. Babilóniai Talmud, Bava Batra írások, 15a-b. A könyv szövegében található elemek arra utalnak, hogy Jób Ábrahám idejében élt.

4. Jób 19:25,27

5. „Mert Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk; miképpen a ti költőitek közül is mondták némelyek: Mert az Ő nemzetsége is vagyunk.” (Csel 17:28)

6. Júd 1:14

7. Jn 5:36-40; 45-46

8. Jn 6:63

9. Jn 1:14

Jézus Krisztus

- a Lélek gyógyítója

Liviu Văduva, lelkész, Medgidia

A Biblia, a Prófétaság Lelke és a keresztény irodalom egy részének bemutatásában Jézus nemcsak „Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29), hanem Ő az, „aki meggyógyítja a megtört szívűeket és bekötözi sebeiket” (Zsolt 147:3). William Miller vallotta, hogy a Szentírás tanulmányozásában megtalált „mindent, ami meggyógyítja a lélek betegségét”.¹ Jézus Krisztus „jőjjetek énhozzám (...) és én megnyugosztalak titeket” (Mt 11:28) meghívásával kapcsolatban Ellen White azt írta, hogy ezek a szavak „meg tudják gyógyítani a fizikai és lelki szenvedéseket”.² A keresztény lelkész irodalom felfedi Istennek Jézus Krisztus által végzett lélekgyógyító munkáját. Jeruzsálemi Cirill mondta: „Sebeid nem nagyobbak az Orvos tudományánál. Engedd át magad hittal az Ő oltalmába, tárd Elé a rosszat, ami kínoz”.³

A bűn a lelki sebek fő okozója

A bűn lényege a Krisztus iránt tanúsított hitetlenség („Bűn tekintetében, hogy nem hisznek énbenem.” Jn 16:9). Ennek a magatartásnak önpusztító hatása van. Ellen White így írt: „Önmagunkat tettük tönkre az Ő szeretetének határozott elutasítása által”.⁴ David A. Smedes bemutatta Joseph R. Cooke-nak, a Seattle-i Washington University antropológia tanárának lelki bukásáról szóló vallomást: „Kitaláltam egy lehetetlen Istent és idegösszeroppanást kaptam”.⁵ Erre a helyzetre utalva, ugyanaz a szerző kijelentette: „Az éretlen és érzékeny hívők büntudattól gyötört, boldogtalan és elégedetlen, ideges perfekcionistaikká válhatnak”.⁶ Közülünk egyesek a törvénnyel összefüggő perfekcionista, mások liberális, megint mások pedig egészen szélsőséges elméleteket is felállíthatnak. Azonban minden téves meggyőződés, az isteni kegyelemtől való minden eltávolodás oda vezethet, hogy „a keserűségnek bármely gyökere fölnevekedvén, megzavarjon és ez által sokan megfertőztessenek” (Zsid 12:15).

Jézus – a lelkek gyógyítója

A Megváltó meggyógyítja a „töredelmes szívűeket” (Lk 4:18), mert „az Úr Isten bölcs nyelvet adott én nékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel” (Ésa 50:4). Amikor Jézus a földön járt, gyógyított a nép között „minden betegséget és minden erőtlenséget” (Mt 4:23-ban a *terapeuo* ige jelenik meg, mely gyógyítást jelent). Jézus ma is kész örömmel megtenni ugyanazt, amit akkor tett, mivel Ő „tegnap és ma és örökké ugyanaz” (Zsid 13:8). Ellen White kijelentette: „Jézus a gyógyító kegyelem kútforrása volt a világ számára, és nem szűnik meg az lenni, amíg a Megváltási Terv be nem teljesedik”.⁷ Ezt a gyógyító kegyelmet a Szentírás lapjain is megtaláljuk a mennyei Vigasztaló munkásságában, mert az Úr prófétájának szavaival élve, „ugyanaz az erő amelyet Krisztus testetöltése idején az emberek között használt, az Ő Szavában is fellelhető. Az Ő Szava által gyógyította Jézus a betegségeket és űzte ki az ördögöket. Az Ő Szava által csendesítette le a tengert és támasztotta fel a halottakat. Az emberek bizonyosságot tettek arról, hogy Szavaiban erő rejlik”.⁸ Meghívlak, egyesüljünk Jeremiás imájában: „Gyógyíts meg engem Uram, hogy meggyógyuljak, szabadíts meg engem, hogy megszabaduljak, mert te vagy az én dicsekedésem.” (Jer 17:14) Engedjük meg tehát a Nagy Orvosnak, hogy gyógyítsa meg lelkünket.

1. Ellen White: *A nagy küzdelem*, 325. old.

2. Ellen White: *A nagy Orvos lábnymán*, 93. old.

3. Sorin Săndulache: *Elemente de antropologie creștină*, Cernica, Graphe Kiadó, 2004. 94. old.

4. Ellen White: *Jézushoz vezető út*, 26. old.

5. David E. Smedes: *Leac pentru suferinta vătămata*, Cluj-Napoca, Discipolul Kiadó, 111. old.

6. U. o.: 109. old.

7. Ellen White, *Jézus élete*, 30. old.

8. Ellen White, *A nagy Orvos lábnymán*, 100. old.

Irányítsd évi adód 2%-át az adventista nonprofit szervezetek támogatására

Az 571/2003-as törvény 57. szakaszának 4. bekezdése értelmében az adófizetőknek jogában áll évi adójuk 2%-át a nonprofit szervezetek támogatására fordítani.

Az ehhez szükséges űrlapot az egyházterület képviselőitől, a lelkészeketől vagy a posta- illetve pénzügyi hivataloktól lehet igényelni.

- a. Az adófizető személyes adatai, lakcím, személyi szám
- b. Összeg – a szóban forgó összeget átutalással lehet fizetni. Amennyiben az adófizető nem írja be az összeget, a pénzügyi illetékesek számolják ki annak értékét.
- c. A nonprofit szervezet megnevezése, adónyilvántartási szám és bankszámlaszám.
- d. Az előző év jövedelmi bizonylatának csatolása. Ez küldhető ajánlott levél formájában, vagy személyesen is átadható a pénzügyi hivatalban.

Beküldési határidő: 2011. május 15.

A következőkben felsoroljuk azokat a szervezeteket, amelyek valamilyen formában támogatják az Egyház tervezeteit.

A szervezet megnevezése	Adónyilvántartási szám	Bankszámlaszám
A Hetednap Adventista Egyház Egyházterületeinek Közössége	4752219	RO 39 BRDE 445S V237 2751 4450
Hetednap Adventista Egyház, Bánáti Egyházterület	5776798	RO 68 RNCB 0015 0492 7245 0001
Hetednap Adventista Egyház, Moldvai Egyházterület	4277072	RO 97 RNCB 0026 0126 6680 0001
Hetednap Adventista Egyház, Munténiai Egyházterület	4733390	RO 98 RNCB 0074 0292 3624 0001
Hetednap Adventista Egyház, Olténiai Egyházterület	4553216	RO 75 RZBR 0000 0600 0046 0472
Hetednap Adventista Egyház, Észak-Erdélyi Egyházterület	4547087	RO 75 RNCB 0106 0265 9081 0001
Hetednap Adventista Egyház, Dél-Erdélyi Egyházterület	8364740	RO 37 RNCB 0193 0159 7650 0001
Az Adventista Média Központ Támogatóinak Egyesülete	9853800	RO 06 BRDE 445S V805 5853 4450
ADRA	14355291	RO 73 RNCB 0074 0292 1540 0001
Egészség, Nevelés és Család Egyesület	12525349	RO 50 BRDE 441S V145 4864 4410
Egészség, Nevelés és Család Egyesület, marosvásárhelyi kirendeltség	15422976	RO 23 RNCB 3660 0004 6121 0001
Egészség, Nevelés és Család Egyesület, moldvai kirendeltség	18522724	RO 42 RNCB 0026 0403 8468 0001
Egészség, Nevelés és Család Egyesület, olténiai kirendeltség	17643477	RO 72 RZBR 0000 0600 0657 9189
ASEF, munténiai kirendeltség	15890683	RO 36 RNCB 0074 0292 2390 0001
Sola Scriptura Egyesület	14297964	RO 81 BRDE 445S V475 0525 4450
Humanitárius Börtön Szolgálat	5108446	RO 13 RNCB 5030 0000 0843 0001
Humanitárius Börtön Szolgálat, bánáti kirendeltség	7624613	RO 49 BPOS 0200 2692 001T OL01
Humanitárius Börtön Szolgálat, észak-erdélyi kirendeltség	8949460	RO 53 BTRL 0130 1205 E064 94XX
Ösvénykeresők Egyesülete	14027189	RO 59 BRDE 445S V512 2467 4450
Ösvénykeresők Egyesülete, nagybányai kirendeltség	18671564	RO 92 RNCB 0182 0605 1868 0001
Mihai Ionescu Iskola Egyesület	12483090	RO 21 RNCB 0084 0107 6864 0001
OMEGA Alapítvány	9914800	RO 92 BZBR 0000 0600 0277 7108
Dr. Luca Bacău Humanitárius Alapítvány	14078913	RO 15 RNCB 0026 0308 9377 0001
AMICUS Iași	14032304	RO 57 BRDE 240S V391 3153 2400
AMICUS Kolozsvár	24775110	RO 69 BTRL 0130 1205 N604 57XX
AMICUS Craiova	22569300	RO 48 BRDE 170S V341 2583 1700

A következő rovatot az olvasóink és tanácsadóink által feltett kérdések megválaszolására tartottuk fenn. Ez által szeretnénk közelebb kerülni önökhöz, és megfelelőképpen válaszolni az önöket érintő lelki gyötrődésekre.

Címünk: *Curierul Adventist*, str. erou Iancu Nicolae, nr. 38–38A, Voluntari, Ilfov, cod 0077190 vagy www.curieruladventist.ro.

Köszönjük az együttműködést!

A TIZEDRŐL

Florin Laiu, a cernicai Adventista Teológiai Intézet adjunktusa

Kérdés: Hogyan kell értelmezni és alkalmazni 5Móz 14:22-29 verseit, ahol azt olvasuk, hogy a tizedet testvéri szeretetvendégségekre kellett fordítani?

Válasz: Még mielőtt bármibe is belefognánk, olvassuk el újra a szöveget, de ezúttal más fordításban:

22 Add meg a tizedet vetésed minden terméséből, ami a mezőn évről évre terem! 23 Az Úrnak, Istenednek a színe előtt edd meg, azon a helyen, amelyet kiválaszt, hogy ott lakjék az ő neve. Ezt tedd gabonádnak, mustodnak és olajodnak a tizedével, marhádnak és juhodnak az elsőszülettjével. Így tanul meg félni Istenedet, az Urat mindenkor! 24 De ha túlságosan hosszú odáig az út, és nem tudod odavinni azt, mert messze van az a hely, amelyet kiválaszt Istened, az Úr, hogy oda helyezze a nevét, pedig megáldott Istened, az Úr, 25 akkor add el pénzéért, és a kapott pénzt tedd erszénybe, s úgy menj el arra a helyre, amelyet kiválaszt Istened, az ÚR. 26 Vásárolj a pénzen bármit, amit kívánsz, marhát vagy juhot, bort vagy szeszes italt, bármit, amit csak megkívánsz, és egyél ott Istenednek, az Úrnak színe előtt, és örvendezz házad népével együtt! 27 A lakóhelyeden levő lévitáról se feledkezz meg, mert neki nincs birtoka úgy, mint neked. 28 Minden harmadik esztendő végén vedd ki annak az évnék a terméséből az egész tizedet, és raktározd el lakóhelyeden, 29 hogy ha majd eljön a lévita, akinek nincs birtoka úgy, mint neked, meg a jövevény, az árva és az özvegy, akik lakóhelyeden élnek, ők is ehessenek, és jóllakhassanak. Így megáldja Istened, az Úr, kezded minden munkáját, amit csak végzel. *(Új protestáns fordítás)*

A tized

A fenti utasítások két rendelkezést foglalnak magukba:

1. Tizedadomány az évenkénti termésből és ezen kívül a marhák és juhok elsőszülöttjei, amelyeket családi szeretetvendégségek (tágabb család rabszolgákkal együtt) formájában kellett elfogyasztani az ország vallási központjában a 22-25 versek alapján. Ez az 5Móz 12:6-18-ban rögzített utasítás megisméltése (lásd még: 1Sám 1:4-5), és

célja a családi kötelékek megerősítése, és a kapcsolat ápolása az Úr Házával. Így a templomban töltött idő a gyerekek, sőt a rabszolgák emlékeztetésében is kellemes emlékekkel, az öröm és az egymással való közösség pillanataival társult.

2. A harmadévenkénti tizedadomány, minden harmadik év terméséből, amely a tizedet adó lakóhelyén maradt, a lévitákat és a hátrányos helyzetűeket (idegenek, árvák és özvegyek) illette meg a 26-27 versek szerint. Ez a kötelezettség megjelenik 4Móz 18:21-32 verseiben is, és megisméltődik 5Móz 26:12-15 verseiben, ahol arról a parancsról olvasunk, hogy a zsidónak, a sok egyéb dolog mellett, amelyről ünnepélyesen jelentést kellett tennie az Úrnak, például hogy vallásos kötelezéseknek eleget tett, arról is be kell számolnia, hogy hűséges volt a harmadik évi tizedben, hogy megadta a lévitáknak és a szegényeknek, amivel azoknak tartozott, hogy nem tulajdonított el magának abból semmit. Majd ezután Isten áldását kérte.

Sokan azzal a nehézséggel találják szembe magukat ebben a szövegben, hogy a törvény önmagának ellentmondónak tűnik, mert az Írás az ezt megelőző bekezdésekben határozottan kijelenti, hogy a tized az Úré, nem használható fel más célra, hanem a papoknak kell átadni a templomban (3Móz 27:30-32; 4Móz 18:21-30).

Az ellentmondás azonban csupán látszólagos, az ok pedig a nem eléggé világos megfogalmazás, amely nem tesz határozott különbséget a különböző tizedfélék között, és a szóban forgó kifejezést (tized) úgy használja, mintha ugyanazt az egyetlen dolgot jelölné, habár még ebből a szövegből is kiderül, hogy legkevesebb kétféle tized volt, és amint azt a továbbiakban látni fogjuk még több is.

A tized eredete (politikai és vallási)

A család, a szegények és léviták fent említett tizedén kívül, volt még egy királynak járó, 1Sám 8:15-17-ben említett tized is, több népnél is előforduló általános, ősrégi szokás. Ábrahám ezzel ismerte el Melkisédek (Melki-tszédeq), az ősi Jeruzsálem pap-királyának fennhatóságát, egy kánaáni királyét, aki az igaz Istent vallotta (1Móz 14:20). Nem tudjuk, hogy Izsák kinek fizetett

tizedet, habár azt igen, hogy minden pátriárka hozott az Úrnak áldozatot és egészen égő áldozatot. Azt is tudjuk, hogy Jákob, a szegény és bujdosó, akinek még nem volt személyes istene, atyái Istenéhez fordult, amikor minden jövedelméből tizedet ígért neki, pedig akkor még nem volt jövedelme (1Móz 28:22).

Jákob azért imádkozott Istenhez, hogy megtalálja helyét a világban, és megígérte, ha Isten valóban megáldja, akkor tizedet ad neki, Királyának és Istenének ismeri el. Nem tudjuk, hogyan teljesítette ígéretét, kinek és hogyan teljesítette megígért köteleességét, de tudjuk, hogy Isten ezt az elvet bevezette Izraelben. Még mielőtt Izraelnek királya lett volna, akinek tizedet adhasanak, Isten olyan rendszert vezetett be, amely Jákobhoz hasonlóan Istent ismerte el legfőbb királyának, akinek a palotája először Silóban, majd Jeruzsálemben volt.

Amikor a zsidók emberi királyt választottak maguknak, ez megnövekedett terhet jelentett, mert az Úr (a templom, papok) tizede és a szegények/léviták és a család tizedén kívül megjelent a királynak járó tized (1Sám 8:15-17) és egyéb adók és dézsmák. És amikor a királyok idegen isteneket kezdtek imádni, és más templomokat és papi rendszereket alapítani, egy másik tized is megjelent, amelyről részleteket nem tudunk, de „harmad naponként” szolgáltatták be a betheli és gilgáli átkozott templomokba (Ám 4:4; Hós 2:8-9).

A papok tizede

Az 5Móz 14:22-27 verseiben rögzített két parancs nem említi a papokat. De azt mondja, hogy amellett, hogy a lévitáknak is el kellett jövedelmük (a zsidók által beszolgáltatott tized) tized részét fogyasztaniuk az Úr előtt, a templomban, ők is kötelesek voltak tizedet adni a papoknak, Áron házának (4Móz 18:21-32). Neh 10:35-39 versei igazolják az eljárást. Ez a papoknak adott tized különbözött a fent említett tizedektől. Egyetemes tized volt, amelyet mindenkinek (izraeliták és léviták) ki kellett adnia a mezőgazdasági termékekből és állatokból. Szent, az Úrnak felajánlott volt (qódeš liZahwé, 3Móz 27:30-31 versei). Ha valaki meggondolta magát, és valamit meg szeretett volna váltani belőle magának,

akkor az illető termék árához hozzá kellett adnia annak ötödrszét (31. vers). Így gátolták az Úrnak szentelt rész elvonását más célra.

Neh 12:44; 13:5,12 verseiben azt olvassuk, hogy a papi és a templomi vezetők megszenteltelenítették az elkülönített helyiségeket, a templom várfalain belüli termeteket, amelyeket a tized és egyéb természetbeli ajándékok tárolására tartottak fenn. Ilyen helyiségben rendeztek be lakosztályt a kor egyik politikusanak, a templomi főpap rokonának. Sok zsidó alig várta, hogy valamilyen ürügyön ne hozza be tizedét az Úr házába. Ennek következtében a papok lemondtak tisztaságukról, amely nem volt kifizetődő.

Ilyen körülmények között érkezett az üzenet az utolsó ótestamentumi prófétától, Malakiástól (3:8–20). A próféta egyrészt megdorgálta a zsidókat, amiért a tized visszatartásával „megcsalják” Istent, és emlékeztette őket, hogy ez a magatartásuk átkot hoz rájuk, ameddig meg nem térnek. Másrészt Isten megígérte, hogy amennyiben kötelességüket hűségesen teljesítik, Isten bőségesen megáldja őket. Így tett Illés is a sareptai özvegygel. Először Istennek adjon az Ő képviselőjén keresztül, még ha az utolsó morzsát is, és Isten megígéri, hogy lisztje és olaja megsokasodik.

Jézus is hasonlóképpen gondolkodott. Egy özvegyasszony csupán két fillért adott a templomnak, értéktelen összeget. Amikor a Szentírás azt mondja, hogy ez volt mindene, amiből meg kellett élnie, ezzel azt mondja, hogy nem volt már miből megélnie. Azzal sem oldotta volna meg a helyzetet, ha e két fillért megtartja. Jézus meg is állíthatta volna, hiszen az az összeg semmit nem jelentett a templom számára. Vagy figyelmeztethette volna, hogy az ott szolgáló papság amúgy is anyagi és korrupt, és jobb lenne, ha pénzét inkább Iskariotes erszényébe tenné, a szegényeknek...

A sareptai özvegynek sem volt elég a túléléshez az, amennyije még megmaradt. Ezért a kérés, hogy adja oda Istennek az utolsó garast is, ha kell, nem volt sem cinizmus, sem kegyetlenség, inkább a hűség és a szeretet jele. Aki ezt nem érti meg, azt átok sújtja, bármennyit is adna. Istennek nincs szüksége semmire, amit adhatnánk neki. De számára fontos a gesztus. Ha neki nincs is szüksége rá, de szolgálóinak, akik emberek, igenis van. A földi királyok nemcsak saját használatukra követték az emberektől tizedet (adót), hanem azért is, hogy ebből fizessék az állami tisztviselőket. A Királyok Királya nem saját részére kéri a tizedet, hanem szolgálóinak, és hogy ezzel próbára tegye alattvalói hűségét. Az ókorban a vazallus hatalom a felette uralkodó hatalommal szembeni függetlenségi törekvésének vagy lázadásának az volt a jele, hogy beszüntette az adófizetést (Lk 23:2).

A papok évente csupán néhány napot szolgáltak a templomban. Akárcsak minden lévita,

a papok idejük nagy részét azzal töltötték, és hivatásuk azt volt, hogy lelki vezetőként (a törvény tanítói, jogászok és tanácsnokok, a vallási rend felülvizsgálói), valódi pásztoroként és lelki szülőként szolgáljanak a lakóhelyükön. Hogy az ország vallási központjának és a nép pásztorlásának folyamatosságát fenntartsák, elengedhetetlenül fontos volt, hogy e szolgáltevőket pontosan meghatározott, egyetemes, rendszeres és állandó, szent jellegű hozzájárulással elartsák. Izrael nagy vallási reformjait mindig a tized és az adományok rendszerének visszaállításával vitték végbe (2Krn 31:2–12).

Különbséget teszünk a tized és az adományok között. Mindkettő önkéntes volt, olyan értelemben, hogy senki sem tört be a zsidók udvarába, hogy javaikat elragadjon. Ugyanakkor ezzel tartoztak Istennek, kötelező jellegűek voltak, nem opcionálisak. A tized és az adományok (áldozat, ajándék) közötti különbség az volt, hogy a tized mennyiségileg előírt volt (egy tized rész), míg az adomány nagyságát (ajándék) a hívő határozta meg. Senki sem mehetett Isten elé a templomba üres kézzel (2Móz 23:15c–34:20c; 5Móz 16:16).

A többszörös tized gyakorlata a történelemben

A fent említett okok miatt a zsidóknál szokásos tizedadományt nem lehetett összetéveszteni sem a királynak, sem a szegényeknek, lévitáknak és papoknak járó tizeddel. Habár az utasításoknak nem minden vetülete világos egészen, kiténik, hogy összetett rendszer volt, és az Úrnak járó, valamint a lévitáknak és papoknak járó tizedet nem lehetett személyes vagy jótékonyági célra felhasználni.

A többszörös tizedadás létezését a zsidó írások is igazolják. Például Tóbiás könyvében (1Tób 1:6–8), egy apokrif írásban, amelyet elvashatunk bármely ortodox, katolikus és némely régi protestáns fordításban is, a következőkre bukkanunk:

Gyakran elzarándokoltam – egymagam – az ünnepekre Jeruzsálemben, amint egész Izraelnek előírja egy örök időkre szóló törvény, az első természellel és az állatok elsőszülötteivel, a jószág tizedével és a birka első gyapjával. Odaadtam Áron fiainak, a papoknak, hogy tegyék az áldozati oltárra. A bor és a gabona, az olaj, a gránátalma és az egyéb gyümölcs tizedét Lévi fiainak adtam át, akik Jeruzsálemben teljesítettek szolgálatot. A második tizedet hat egymás utáni éven át eladtam, aztán elmentem és felhasználtam Jeruzsálemben. A harmadikat az árváknak, özvegyeknek és idegéneknek adtam, akik Izrael fiai között élnek. Minden harmadik esztendőben megajándékoztam őket velem, s megettük Mózes törvényének előírásai-

hoz híven, ahogyan apai nagyanyám, Debóra tanított bennünket.

Egy másik, de mai zsidó forrás (V. Prager: *Zsidó enciklopédia*, Hasefer 2000, 859–860. old.) egyrészt megerősíti a tényt, hogy a perzsa kortól kezdődően a rabbiknak nehézségeik voltak a tizeddel kapcsolatos mózesi utasítások pontos és következetes megértésében, másrészt kijelenti, hogy többféle tized létezett, és ez a Talmudból is kiderül. Ezeket a templom fennállásának idején gyakorolták. Azóta a zsidóság rendszertelenül és csupán Izraelben alkalmazza ezt a rendszert. De a diaszpóra zsidóságában is vannak, akik jövedelmük egy részét (egy tizedig) jótékonyági célokra adományozzák.

Még adunk tizedet?

Az Újtestamentum szerint Isten az ároni papság felbomlása után is megtartotta a tized elvét. A szent szolgáltevőknek csupán a ceremóniális szerepük szűnt meg, a lelkipásztori, nevelői szerepük nem. Ezért, amikor Jézus ironikusan megjegyezte, hogy egyes farizeusok a mentárból és a kaporból (ami úgy sem került nekik semmibe) is tizedet adtak, miközben irlamatlanok és embertelenek voltak, hozzátette: „pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni” (Mt 23:23; Lk 11:42; 18:12). Ezért az apostoli egyház az evangélium munkájának támogatását, amelyet különböző szerepű és ajándékokkal rendelkező szolgálói által végzett, a rendszeres anyagi hozzájárulás rendszerével oldotta meg (1Kor 9:6–14). Az adminisztrátoroknak kötelességük volt e hozzájárulásokat az elvégzett szolgálat szerint szétosztani az egyház szolgálói között (1Tim 5:17–18). Egyházunkban a tized és adományok gyakorlata a Szentírásban is szereplő rendszeres és önkéntes hozzájárulás elvén alapszik, de nem a mózesi előírások tökéletes mása. A tized és az adakozás minden hívő minimális hozzájárulását jelenti a mennyek országának szolgálatához. A többi hozzájárulás (a hátrányos helyzetűek részére) és ajándékozás alkalmankénti.

Az 5Móz 14. versében megtalálható tanulmányozott szöveg nem értelmezhető úgy, hogy az Úrnak kijáró tizedet jótékonyági célokra is lehet fordítani, ahogyan azt Iskariotes testvérünk is vélte (Mt 26:9–11). A szöveget igazán komolyan venni azt jelentené, hogy az Úr tizedén kívül másféle tizedet is el kellene rendelni. Isten az egyháznak hatalmat adott arra, hogy a meglévő körülmények között maga gazdálkodjon a bibliai elvek, a Profétaság Lelkének tanácsai, a körülmények és istenadta bölcsessége szerint (Mt 10:40; 16:18–19; Zsid 13:17; 3Jn 1:9).

Vajon legyünk hűtlenek Istennel szemben teológiai, adminisztratív, politikai vagy gazdasági kifogások után kutatva? „A jókedvű adakozót szereti az Isten” (2Kor 9:7).

Első ízben szervezik meg a „Lelkiismeret és Szabadság” díjkiosztó gáláját

A „Lelkiismeret és Szabadság” díjkiosztó gálájának keretén belül, amelyet a Parlament épületében a „Lelkiismeret és Szabadság” Szövetség és a képviselőháznak Az Emberi Jogok, Felekezetek és Nemzeti Kisebbségi Kérdések Bizottsága szervezett, a Kiválósági-díj átadásával ismerték el a vallásszabadság támogatóinak érdemeit és közreműködését.

A következők vehették át a díjat: Marius Dugulescu, a képviselőház Az Emberi Jogok, Felekezetek és Nemzeti Kisebbségi Kérdések Bizottságának képviselője, Adrian Lemeni, kultusz-államtitkár, Ramona Mănescu, európai parlamenti képviselő, Iustin Arghir Cionca, képviselő, Lucian Riviş-Tipei és Mircea Lubanovici, képviselők.

A díjban határon túli személyiségek is részesültek: Barry W. Bussey – Az Egyesült Nemzetek Szervezeténél az International Religious Liberty Association hivatalos képviselője és Karel Novak – az International Religious Liberty Association (Nemzetközi Vallásszabadság Szövetség) főtitkára.

A meghívottak között volt Mark Gitenstein, az Amerikai Egyesült Államok bukaresti nagykövete is, aki a romániai vallásszabadság elősegítéséért és a vallásszabadságról készült évi jelentéseinek valószínű és objektív megszerkesztéséért kapta meg a díjat.

A vallásszabadság védelmében és elősegítésében rendszeres adásaikkal fontos szerepet vállaltak az Evangélium Hangja Rádió és az Adventista Médiaközpont (a Reménység TV és a Reménység Hangja Rádió). A két intézmény igazgatóját, Cristi Pavelt és Valeriu Petrescut a megkezdett projektek folytatására bátorították.

Mihaela Miroiu, a SNSPA egyetemi tanára és doktora, és Ben-Oni Ardelean, a politikatudomány doktora különösen vallásszabadság témájú kiadványaikkal tűntek ki.

A Szövetség lépéseinek támogatásában az egyházak vállalják a legaktívabb szerepet. Az Adventista Egyház elnöke, Teodor Huţanu és az evangéliumi egyház elnöke, Virgil Achihai megköszönte a jó együttműködést és a támogatást mindazoknak, akik a vallásszabadság területén tevékenykednek.

A „Lelkiismeret és Szabadság” Szövetség 1994 és 2008 közötti elnöke, Viorel Dima arra hívta fel a jelenlevők figyelmét, hogy a harc a vallásszabadságért nem ért véget.

hírek

Javaslat

szerint különösen

három zsákutcát kellene elkerülnünk: a vallásszabadság túlszabályozását, a vallásszabadság szabályozásának keverését a vallás szabályozásával, és a szabadság megszakását oly módon, hogy e területen elveszítjük az éberségünket.

Az esemény végeztével a „Lelkiismeret és Szabadság” Szövetség elnöke, Nelu Burcea hangsúlyozta annak veszélyét, hogy a szabadságot megszokjuk, és már nem értékeljük. „A jövő nemzedéke változtatni fog a szabadság eszményén, hálásak lesznek nekünk vagy éppen vádolni fognak a szerint, hogy mennyit tettünk a vallásszabadságért. Mindannyian tehetünk valamit: először is saját gondolkozásmódunk megváltoztatásával, majd azzal, ha jobbak vagyunk a körülöttünk élőkhez.”

A „Lelkiismeret és Szabadság” díjkiosztó gálája évenként kerül megrendezésre, és célja azoknak a nyilvános elismerése, akik tevékenységükkel, törvényjavaslataikkal vagy alkalmankénti fontos akciókkal részt vettek a vallásszabadság védelmezésében és elősegítésében.

Az első nagydisznódi adventista imaház

2011. március 12-én avatták fel és szentelték fel a Szeben megyei Nagydisznód városában a hetednap Adventista imaházat. A környéken élő adventista hívek nemcsak az első tavaszi napnak örülhettek, hanem a helység első adventista imaházának is. Az eseményen részt vett Teodor Huțanu lelkész is, a romániai Hetednap Adventista Egyház elnöke, aki kijelentette, hogy „Nagydisznód városában az adventista hívők Jézus Krisztus visszatérését várva hozzájárulnak majd a város virágzásához”. Johann Krech polgármester is fontos üzenetet közvetített, amikor a hetednap adventista imaháznak maradandóságot és minden jót kívánt. Az Úr részéről az üzenetet Eduard Călugăru lelkész, a romániai Adventista Egyház kincstárnoka adta át, a felszentelést pedig Lucian Cristescu, Szász Ernő, Horea Tămășan és Eduard Cristea végezték.

A băneasai gyülekezet – „Projekt a lelkednek”

A romániai Hetednap Adventista Egyház képviselői nemrégiben hagyták jóvá egy tanulmányozó csoport működését, amely az Unió székházában gyűlik majd össze. Ez az első lépés az illető területen az aktívabb, azzal a céllal történő tevékenység felé, hogy válaszoljunk az emberek lelki és szociális szükségletére. A projekt szerint ez az egyháztagok találkozóhelye lesz, és azoké is, akik az Interneten keresztül lépnek kapcsolatba az Adventista Egyházzal.

Az alkalmakat szombat délutánonként tartják. Az első felében énekarok, szólisták vagy hangszeres előadók gondoskodnak a zenéről, majd a lelki üzenet közvetítésében az egyház képviselői fogják egymást rendszeresen váltani.

Az első találkozót március 19-én tartották meg, az érdeklődés elég nagy volt a teremben több mint hatvan jelenlevővel, az Interneten pedig percenként körülbelül 20 látogatóval. A www.BisericaBaneasa.ro honlap elindításakor az első héten az oldalnak több mint 500 egyéni látogatója volt, a [facebook.com/BisericaBaneasa](https://www.facebook.com/BisericaBaneasa) oldalon pedig 110 résztvevő naponta közli az új üzeneteket.

* * * * *

Az elmúlt hónapban Jordániában sor került egy vallásszabadsággal foglalkozó konferenciára, amely történelmi jelentőségű lépés a párbeszéd felé az iszlám világban.

A Teaching Respect for Religions (Vallások tiszteletének tanítása) cím alatt lezajlott szimpóziumon akademikusok, politikai személyiségek és jogi szakemberek vettek részt az Al-Balga egyetem Amman Kollégiumában, március 1-jén. Az esemény csupán második alkalommal került megrendezésre a Közép-Keleten az International Religious Liberty Association (IRLA, Nemzetközi Vallásszabadság Szervezet) 119 éves fennállása óta.

Az IRLA-t 1893-ban alapította meg a Hetednap Adventista Egyház, és ez a legrégebb szervezet, amely az emberek lelkiismereti szabadságáért küzd, legyenek azok bármilyen vallásúak vagy meggyőződésűek.

A Szimpózium az Arab Bridge Center for Human Rights civil szervezettel közreműködve került megszervezésre, amelyet Amjad B. Shammout, a volt jordániai bíró alapított. Az IRLA szakértői mellett a konferencián részt vettek tudósok, imámok, a jordániai törvényalkalmazásáért felelős személyiségek, ifjúsági vezetők és diplomata. A jordániai miniszterelnök, Marouf Suleiman al-Bakhit is támogatta az eseményt, őt Jiryis Samawy a Kultuszminisztérium főtitkára képviselte.

Delbert Baker, a Hetednap Adventista Egyház világ-szervezetének és az IRLA-nak az alelnöke, a tiszteletéről és a szabadságról beszélt a jelenlevőknek – elvek, melyeket mind az iszlám, mind pedig a keresztény világ fontosnak tart. Mindezek ellenére, mondta ő, túl gyakori az eltérés az elmélet és a gyakorlat között. Arra kérte a hallgatókat, hogy gondolkozzanak el, vajon ezek az elvek vezérlik-e kapcsolataikat másokkal.

Az IRLA felekezeti közeli koordinátora, Bill Johnsson, a „Túl a tolerancián” című dolgozatában meghatározta a tolerancia és tisztelet közötti különbséget. A „tisztelet” aktívan megerősíti az egyén vallásszabadsághoz való jogát, míg a „tolerancia” visszatartást, tartózkodást jelent a többiek vallásos meggyőződésének elfogadásával szemben.

Johnsson szerint Jordánia tökéletes színhely egy ilyen jellegű szimpózium megtartásához, hiszen az ország hírnevének megfelelően „mérsékelt iszlám nemzet, amely nyitottságot és toleranciát tanúsít és elutasítja az erőszakot”. Az elmúlt évben Johnsson hozzájárult egy szűkebb körű, szintén Amnamban vallásszabadsági szakemberek részére megtartott találkozó megszervezéséhez, amely elmondásai szerint megnyitotta az utat a fent említett eseménynek.

*A rovatot összeállította **Adrian Dobre**,
a Román Unió Kommunikációs
Osztályának megbízottja*

A zenelecke

Roxana Lupu

Malvinka a tenyerébe temette két piciny orcáját, amelyek olyanok voltak, mint a nagypapája gyümölcsöskertjében a fákon himbálózó friss almák. Úgyet sem vetett a körülötte nyüzsgő világra. Teljesen úgy tűnt, mintha a lábai alatt zöldellő fű kötötte volna le minden figyelmét. Ám ha jobban megnézted, láthattad, hogy egyáltalán nem figyelt semmire. Az összeráncolt homlok, a nagy és nedves szemek, a szemébe szökő és a szempillái alatt maguknak szabad utat követelő könnyek hatalmas fájdalom néma tanúi voltak.

Alig vette észre, amikor szenvedése padjára mellé telepedett Kovács úr, a város zeneiskolájának a zongoratanára. Miért is vette volna észre? Hiszen nem is ismerte. Neki csak egy nagy és sötét szemüveges ember volt. A kislány könnyei tovább záporoztak a fűre, amely legalább egy kis sé felfrissült a forró nap után. A tenyerei közül kiröppenő sóhajra a két padon üldögélő beszédbe elegyedett.

– Jaj! Valaki nagyon szomorú! – csendült meg Kovács úr szelíd és dallamos hangja. Ki lehet bánatos egy ilyen csendes nyári estén?

Malvinka legszívesebben a két tenyerébe zárta volna türelmetlenül kibuggyanni vágyó szavait, de a hang szélsége befurakodott bánata legsötétebb zugaiba is.

– Hogyne lennék szomorú, ha minden balul üt ki! Nekem semmi sem sikerül! Nem vagyok jó semmire! Soha nem fog sikerülni! Nem tudom elviselni! Egy hónapig kínlódtam, hogy megtanuljam azt a Mozart-darabot, Szandi meg két nap alatt megvolt velem. Különbösen is ő sokkal nagyobb tapsot kapott. Hát igazság ez? A bácsi szerint ez igazság?

– Látom, kislány, hogy a zene okoz neked ilyen nagy bánatot. Én is játszom hangszeren, úgy hogy bennfenteként beszélgethetünk.

– Igazán, min játszik? Talán zongorán, mint én? – kérdezte kissé morcosan a pirososzgás arcú kislány.

– Igen, pont zongorán. De mondd már el, mi az, ami olyan lehetetlen és fájdalmas, hogy egy magadfajta kislány így sóhajtozik tőle – érdeklődött padtársa, miközben egyenesen előre nézett.

– A zongora! – kiáltott fel a kislány. – Azt gondoltam, sokkal könnyebb zongorán játszani, amint megérinted a billentyűket, az ujjaidból a legcsekélyebb erőfeszítés nélkül pörögnek elő a szonáták és szimfóniák meg egyéb szerzemények. Amikor zongoraleckéket kezdtem venni, tudtam meg, hogy először meg kell tanulnom egyenesen ülni a széken, úgy ívelni a kezeimet, mintha egy labdát tartanék bennük, hogy ne görbítsem be az ujjaimat, ne a körmeimmel ütsem le a billentyűket... és még mennyi mindent... Nem akarok zongorázni!

Vajon a hegedű könnyebb lenne? – gondolkozott hangosan Malvinka. A hegedűnél csupán végigsétáltatsz egy vonót a húrokon. Vagy például a gitár... igazán nem lehet olyan bonyolult húrokat pengetni?!

– Nos, kedves kislány, nem épp úgy van az! Minden áldozatba kerül, amit meg szeretnénk tanulni. Vagyis mindenhez kell erőfeszítés, több vagy kevesebb. Tudod, milyen nehéz volt neked megtanulni zongorázni? Sokkal nehezebb volt, mint a többi gyereknek. Gyakorolnom kellett, újra meg újra, órákon át, ameddig az ujjaim megszokták a billentyűket, a hátam a szék támláját, a fülem a zongora hangjait... Nekem is megfordult a fejemben, hogy feladom, de nem hagytam magam; elűztem a sötét gondolatokat, és nagyon jól megtanultam zongorázni, annyira, hogy zongoratanár lett belőlem.

A kislány felnézett a mellette üldögélő úrra. Ezek szerint nem ő az egyetlen, akinek nehéz? Ennek a bácsinak nehezebb lett volna, mint neki? Vajon miért?

– Csak tarts ki! – tette hozzá a bácsi, aki mintha épp miatta vetődött volna a parki padra. – Ne add fel, ne hagyd abba! Csak így sikerülhet. Ha egyszer feladtad, sokkal könnyebben feladod majd másodszor meg harmadszor is... Ja, igen, és ne hasonlítsd magad másokhoz. Lehet, hogy Szandi könnyebben tanul, de ez még nem jelenti azt, hogy te nem vagy rá képes. Képes vagy rá! Ha igazán akarod, végig kitartasz! – mondta Kovács úr, és könnyedén megérintette a karóráját. Most mennem kell, kedves kislány! Lehet, hogy még találkozunk! De remélem nem sóhajok között! Jó éjszakát!

Kovács úr felállt. Malvinka felpillantott, hogy utána bámuljon. Igencsak eltátotta a száját, amikor észrevette Kovács úr kezében a fehér botot, amit általában a látássérültek használnak. Meg a sötét szemüveget... Igen, a sok tanulási nehézség, amiről beszélt, nagyobb nehézségek, mint a másokéi. Most már értette. Neki is sikerülhet!!! Épp most tanulta meg a legbecsesebb zeneleckét.

HOGY MEGISMERJEM ŐT... JÉZUS KRISZTUST

Dumitru Popa, a romániai
Hetednap Adventista Egyház
volt elnöke

Lukács, az orvos és evangélista, a nevét viselő evangéliumban kijelentette, hogy a tömeg figyelemmel és nagy érdeklődéssel hallgatta Keresztelő János tanításait, aki soha nem igényelte magának a „törvénytánító” vagy „próféta” megnevezést.

Ő, János, azt vallotta magáról, hogy arra sem méltó, hogy Jézus „sarujának szíját” megoldja. Nyilvánosan kijelentette, hogy „Annak”, vagyis Jézusnak kell felemelkednie, neki pedig „alá kell szállnia”, meg kell maradnia Isten alázatos és hűséges szolgájának szerepében.

A Magasságos ezen magányos szolgáját a hit, hűség és önmegtagadás jellemezte. Krisztus személyesen jelentette ki róla: „Mert mondom néktek, hogy azok között, akik asszonytól születtek, egy sincs nagyobb próféta Keresztelő Jánosnál.” (Lk 7:28)

És ő, János, Isten mai egyházának a Jézus Krisztus visszajövetelének útját előkészíteni hivatott egyháznak a mintaképe, alázatos lelkülettel és önfeláldozással töltötte be küldetését, szent bátorsággal hirdelve „a megtérés keresztségét a bűnöknek bocsánatjára. Amint meg van írva Ésaiás próféta beszédeinek könyvében, aki ezt mondja: Kiáltónak szava a pusztában: Készítsétek az Úrnak útját, egyengessétek az ő ösvényeit.” (Lk 3:3-4)

János hűségesen, alázatosan és önmegtagadással vitte véghez apostoli elhívását. Életmissziójának és küldetésének csúcspontját akkor ér-

te el, amikor látta Krisztust a Jordán partján megkeresztelkedni. Őszintén, nagy erővel vallotta: „Íme, Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit”.

Hivatása beteljesítésének tudatában hajtotta fejét a hóhér pallosa alá.

Milyen tanulság ez számunkra, akik arra hivatunk, hogy a jelen időkben, istenfélelemmel, alázatosan és önmegtagadással hirdessük a hármasszangyalit üzenetet.

Pál apostol, két „doktorátusa” ellenére (Tárzusban és Jeruzsálemben), a Damaszkusz kapujában átélt tapasztalat után kijelentette, hogy „érte”, Jézusért, mindent „kárnak és szemétnak” ítélt, hogy „a Krisztust megnyerje” (Fil 3:8), mert neki „az élet Krisztus” (Fil 1:21).

Ez a vallomás szolgálattevői és apostoli élettapasztalatát tükrözi:

– Gyakorlati hitélet által ismerd meg Krisztust, mert Ő, az Úr, valójában a reménység dicsősége számodra és lelki tapasztalatod számára. (Kol 1:27, Fil 3:8)

– Keresztény tapasztalatodban juss el oda, hogy elsajátítsd Krisztus gondolatait, alázatos magatartását és önfeláldozó lelkületét. (Fil 2:5-11)

– Élvezd a hit harcához szükséges erőt. Ez a boldogság akkor kerül birtokodba, ha Krisztusban maradsz, és Pállal együtt kijelentheted: „Mindenne van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít”. (Fil 4:13)

– Öltözzük fel Krisztus feddhetetlenségét, hogy erővel és szent bátor-

sággal hirdethessük Krisztus megváltásának evangéliumát.

– Úgy éljünk, hogy mindent az Ő dicsőségére tegyünk. (2 Kor 5:15) Akkor, és csakis akkor, a „meghalás nyereség” (Fil 1:21). Keresztelő Jánoshoz hasonlóan Pál apostol is a hóhér pallosa alatt végezte be életét és szolgálatát.

– Ma is szükség van arra, hogy Isten szolgálói apostoli munkát végezzenek, mert az egyház érzi ennek hiányát.

– Ma is szükség van arra, hogy „tusakodjunk a hitért, amely egyszer a szenteknek adatott” (Júd 3).

– Ma is szükség van arra, hogy ellenálljunk a liberális teológiai elveknek, hogy ne engedjük Isten Szavát ledönteni az örök Igazság oszlopairól.

Isten szolgálóleánya felhívja figyelmünket, hogy „a gyakorlati hitet csak kevesen ismerik és élnek..., különlegesen magasztos időkben élünk, amikor az igazságot vallók közül csak keveseket szentel meg ez az igazság” (1T/624. 1SM/248).

Ne feledjük, hogy „mindezek pedig példaképpen estek rajtok, megírtak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége érkezett” (1Kor 10:11). Isten mindannyiunktól elvárja, hogy naponta tükrözzük életünk és tevékenységünk által Krisztus erkölcsi jellemét. Mondjuk mi is határozottan és a mennyei segítség bizodalmaival: **„Itt állok, másképp nem tehetek. Isten engem úgy segítjen!”**

SEMNELE timpului

Gândește mai departe

Ugyanaz az üzenet más megvilágításban.

www.semneletimpului.ro

6.000 példányszám
havonta

25.000 egyedi látogató
a honlapon havonta